

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

„...szüntelenül imádkozzatok.”
(1Thessz 5,17)

A lélek lélegzetvétele: **AZ IMÁDSÁG**

HAJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

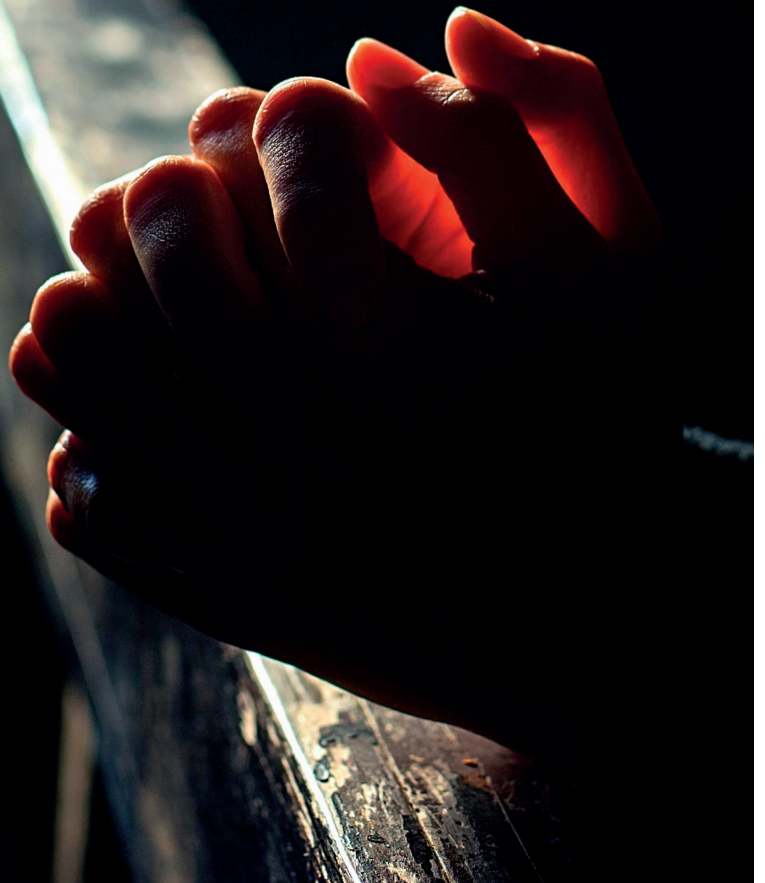
Imádság közben

Egy megszokott mozdulat,
és imádságra kulcsolom kezem.
Rakom egymás mellé
a gyenge és tétova szavakat.

De mintha a lelkemben
kapaszkodna össze minden törékeny
akarat, szándék és elhatározás,
hogy Veled találkozzanak,

bátorodik, s lesz Tieddé a szó,
békül a lélek, a lelkem.
Köszönöm, Uram, hogy te formálsz
ma is imádságot bennem.

ÁMEN

A tartalomból

8

HOGYAN IMÁDKOZZUNK?

Óváryné Herpai Dóra írása

14

ISTENRŐL SZABADON

Szabadtéri evangelizáció
Pomázon

18

TESTVÉRGYÜLEKEZETI TALÁLKOZÓ VERŐCÉN

Benedek Julianna beszámolója

Közel van az ÚR mindenkihez,
aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja.
Teljesíti az istenfélők kívánságát,
meghallja kiáltásukat, és megsegíti őket.
(Zsolt 145,18-19)

*A csend gyümölcse az ima.
Az ima gyümölcse a hit.
A hit gyümölcse a szeretet.
A szeretet gyümölcse a béke.
(Kalkuttai Teréz anya)*

Imádság

Urunk Istenünk, teremtő és újjáteremtő mennyei Édesatyánk, Jézus Krisztus által, egyéni és közösségi életünkben mindenkor Rád van szükségünk. Szeretnénk belegyökerezni a Te szentségedbe, igazságodba és szeretetedbe, hogy a Te szent, igaz és szeretetre képes néped lehessünk és megteremjünk Lelked gyümölcseit. Hiszen Te teremtettél új szívet bennünk és adtál bűneinkre bocsánatot Jézus Krisztus egyszeri és tökéletes áldozata, a Bárány vére árán. Köszönjük, hogy megváltott gyermekeid lehettünk, és egész valónkat Rád bízhatjuk, mert Te vagy a mi Istenünk.

Urunk, áldunk és magasztalunk minden jóért, amellyel keresel bennünket és a javunkat munkálad. Bár fáradtak vagyunk, és sokszor aggodalmaskodunk, mert félünk a jövőtől, de hálát adunk a kegyelmed által bennünk megszülető csendességért, amelyben megnyugszunk a világtól és Rád figyelhetünk. Köszönjük, hogy imádkozhatunk Hozzád, hogy meghallhatjuk a Te halk, szelíd hangodat, és megérthetjük, mi a Te szent akaratod, és belesimulhatunk abba az isteni rendbe, a Te nagyszerű terveidbe, amelyben kijelölted a helyünket, célt adva életünknek, amiben használni akarsz. Hálás a szívünk, Urunk, hogy ezzel erősítet hitünket, mert minél inkább megértjük, mire hívtál el és hova rendeltél el, annál biztosabban állunk a kősziklán és annál inkább megbecsüljük a sarokkővet, amelyre helyezted és építetted életünket.

Bocsásd meg, Urunk, amikor mégis elbizonytalanodunk, és megszedülünk attól a magasságtól, ahová felemeltél. Bocsásd meg, amikor meginog a lábunk, és lelépünk az alapról, mert itt lenn biztosabbnak látszik megállnunk, és egyszer csak azt vesszük észre, hogy egyre süllyedünk, hogy elárasztanak a bajok, hogy minden elsötétedik és megkeményedett szívvel, vakon keressük, amit elvesztettünk. Vezess vissza, Urunk, a szeretet útjára, az igazak ösvényére, hogy megszentelt egyházat állíthass magad elé ama utolsó napon. Erősítsd meg lankadt kezeinket, tedd erőssé megrokskadt térdeinket, ébressz fel bennünket, hogy tudjuk szólni ígédet az elfáradtaknak és szeretni tudjuk a szeretni nem tudókat.

Tiszta szívet teremts bennünk, Urunk, és egyenesítsd ki, ami nem egyenes bennünk, hadd ismerjük meg a békeesség útját, hadd legyünk egy szívvel és egy lélekkel közösségben, egyetértésben Veled és egymással. Így imádkozunk a békéért is, Urunk, mert tudjuk, hogy Te békét akarsz, nem zord ítéletet. Kérünk, hozd el a Te országodat ebbe a békétlen világba, hogy végre nyugalmat találjon Benned.

*Boldog, kinek a béke minden vágya,
Aki nyugalját csak tetőled várja,
Ki védő szárnyad árnyában pihen,
Világteremtő, áldott Istenem.*

(828. sz. ének)

Puskás Attila

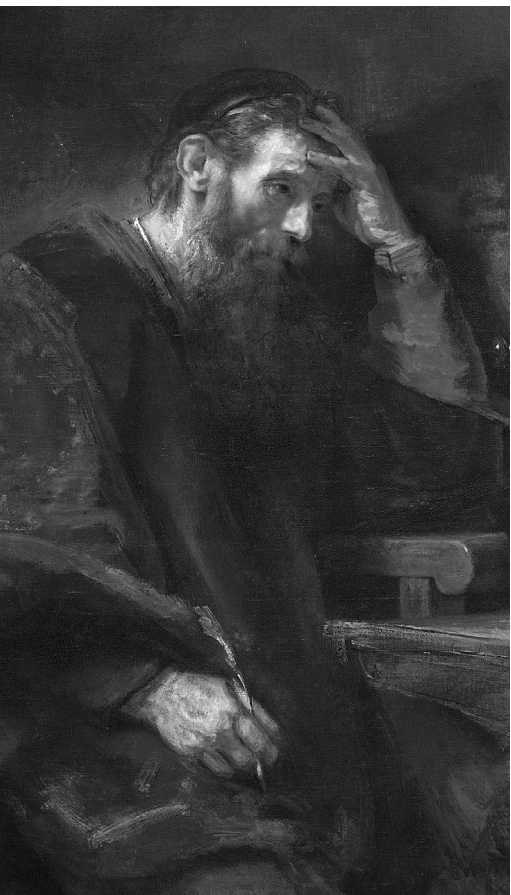
PAP LÁSZLÓNÉ LELKIPÁSZTOR

MIT akar Isten?

„ha Isten akarja...” (Ap.Csel. 18:18-22.)

Isten csodálatos tervéről maga Jézus beszél a názáreti zsinagógában: „Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, Hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.” (Luk. 4:18-19.) S mikor kérdőn néztek rá, azt mondta: „Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallás-tokra.” (21. v.)

Az az Isten, Aki teremtette a mindenséget és végül az embert, a történelem ellenére nem semmisítette meg művét, hanem a lehető leggyönyörűbb és egyben a „legkegyetlenebb” tervet alkotta meg: „Istenségét elrejtette, midőn testünket felvette...” – ahogy az ének mondja. Önmagát, azaz önmagát adta áldozatul, halt meg a kereszten, mert a Neki hátat fordító embernek elkészítette a megmenekedés útját. MIT akart? Hogy

az ember megtérjen és éljen, itt, a neki ajándékozott világban és majd abban az új világban, melyet az övéi számára elkészített.

MIT akart, s akar az ember? A maga uraként élni oly módon, hogy még az Istent is szolgálatába akarta és akarja állítani. Gondold végig imádságaid sorát, testvérem! Add meg...! Gyógyítsd meg...! Vigyázz rá...! Örizz meg...! – és lehetne vég nélkül sorolni.

Megszülettünk ebbe a világba, s azóta járjuk azt a bizonyos „macskaköves utat”, amelyről nem is tudjuk legtöbbször, hogy lépteinket Isten megelőző szeretete figyeli. Csodaként éljük meg, ha halálos betegségből meggyógyulunk, ha kilátástalan dolgaink szépen megoldódnak, ha mellénk áll egy-egy segítő ember, ha ... – ugye visszanezve, ezeknek a csodáknak végtelen a sora.

Milyen hatalmas ajándék, hogy a megelőző SZERETET – maga Jézus – egyszer csak elénk állt, és mi felismerhettük, hogy „ma teljesedett be az Írás” az életünkben. Melyik Írás? „És könyörülök, akin könyörülök, kegyelmezek, akinek kegyelmezek.” (II.Móz. 33:19.) Elnyertük a megbocsátás okozta hihetetlen örömet, a bűnből való felszabadulás kibeszélhetetlen tudását és érzését, hogy járva az utat már nem magunkra hagyottan, hanem Vele, a nekünk ajándékozott Szentlélek vezetésével tehetjük.

Pál – mint mi – bűnösen kezdte az életét. Már fiatalon – amikor még úgy gondolta, a szerinte való a jó, helyeselte István vértanú megkövezését, végignézte, s aztán a vér látványa őt is vérgőzössé tette, és rohant, hogy még több Krisztus-követőt gyilkoltasson meg. S nála is eljött az a nap, amikor nem csupán megállt, de egyenesen porba hullott, mert a hatalmas Isten beszélni akart vele. Már nem volt menekülés: „Remegve és ámulva mondta: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (Ap.Csel 9:6.) Az átadott élet már gyümölcsstermő élet. Ő is olyan lett, mint az én kis öreg körtefám:

eléggé göcsörtös, de mégis hozza gyümölcsseit. Pál is jár-ke, hirdeti a Krisztust, emberek sokaságát vezeti Hozzá.

Ebben a mostani öt versben nem sok konkrét cselekedetet látunk. Bár egyik városból megy a másikba, megjelenik a zsinagógákban, eszmét cserél, vetekeedik a megcsontosodott zsidókkal. Van, ahol marasztalják, de ő megy tovább, mert várja a feladat. A harmadik miszsiós út most kezdődik majd. Maradna – mondja –, de majd visszajön. HA Isten akarja!

Hétköznapi is vannak a hívő ember életében, ahol nem látványosak az órák és a napok, de ott is minden az Úrról beszél: hogy hova, miért megyek. Amikor a hit dolgai kerülnek szóba, az IGAZAT és az igazságot, az igeit képviselem, nem törődve azzal, hogy tetszik-e. Ugye, már nem saját elgondolásunk szerint élünk. Az Ő beszéde irányít, s Lelke ad erőt a keskeny úton maradáshoz.

Pál tudta, hogy vár rá az égi rész, bizonyára ismerte a Lukács által lejegyzett jézusi szavakat: „azon örüljétek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a Mennyben” (Luk. 10:20.) Pál egyáltalán nem sima élete tele volt annak örömeivel, hogy minden körülmény ellenére és mellett állandó segítője az Isten Szentlelke volt. Fenyegedtség, betegség, szűkölködés? – mind még jobban az Úrhoz vezette. Bárhol volt: börtönben, hajótörés közben, ő akkor is a neki bocsánatot halálával szerző Jézus nevét dicsérte és magasztalta.

Örülsz? Nem? Hiszen magadra nézel, nem Órá! Körbe, a körülményekre tekintesz, és nem felfelé? Ahol Ő van, ott szűnnek a bajok! Sokszor nem úgy, hogy volt, nincs, hanem úgy, hogy megtapasztalod: a szerető Isten viszi a nehezét, és már nem is olyan nehéz.

Korinthusban ellene fordultak, s akkor az Úr szólt hozzá: „én veled vagyok...” (18:10.) S neki ez elég volt. Legyen elég neked is, testvérem! „...ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Amen!” (Mt. 28:20.) ■

NYILAS ZOLTÁN ESPERES IGEHIRDETÉSE

Áldottan áldásként élni

Lekció: 4Móz 6,1-27

Textus: 4Móz 6,22-27

Kedves testvérek, mai istentiszteletünkön az ároni áldást hallottuk Mózes negyedik könyvéből szentleckeként és textusként is. Az ároni áldás része istentiszteleteinknek, sokszor halljuk ezeket a sorokat, mielőtt kilépünk az Isten házából, Isten áldását kérve rátok, a mi gyülekezetünkre:

*„Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged!
Ragvogytassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad!*

Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet!”

Vagy amikor a gyülekezeti közösségen egy-egy szolgálónak megköszönjük az évek során végzett munkáját, vagy éppen valakit beiktatunk egy szolgálatba, akkor is így szoktuk énekelni: „Megáldjon téged az Isten”, vagy „Áldjon meg téged, áldjon az Úr”. Ismerjük, halljuk, tudjuk – életünk része mindez.

Mégis úgy megrendülök, amikor mi is vehetjük az ároni áldást, amikor mi magunk is részeseivé leszünk ennek. Beleborzongok abba, hogy ezek a szavak Isten szájából nem tegnap, nem is a 20. században vagy a középkorban hangzottak, hanem Krisztus születése előtt bő ezer évvel, a pusztai vándorlás, a kietlen út, az ismeretlen kezdetén, amikor – hadd mondjam így – Isten a nép elé áll, és Áron fiai, a papok segítségével azt mondja, hogy én veletek leszek ezen az úton. Amikor nem tudjátok, mit hoz a holnap, nem tudjátok, hogy lesz-e enni vagy innivaló, Isten biztosítja övéit a jelenlétéről.

Háromezer éve szól az ároni áldás. Különböző nyelveken, különböző kultúrákban, de ugyanavval az isteni tartalommal, ugyanazokkal a szavakkal, csak lehet, hogy nem ugyanazon a nyelven, mint ahogyan az először elhangzott.

Sokáig keresték és kutatták, hogy a pusztai vándorlás melyik korszakára volt jellemző, hogy mikor adatott az ároni áldás. 1979-ben, amikor a Hinnom-völgyében ásatásokat végeztek,

olyan zsidó családok sírjait találták meg, amelyeket nem fosztottak ki, és az osszáriumban különböző kis tárgyakra bukkantak. Az ókori Izraelben a temetkezés sziklasírokba történt. Ezek nem egyéni sziklasírok voltak, hanem legtöbbször egy-egy családnak a sírja volt. Amikor a családból valaki elhunyt, a sziklasír egy kőpadkájára helyezték a testét. Évekkel később, talán éppen egy következő temetés alkalmával, a földi maradványokat, a csontokat összegyűjtötték, és egy közös sírba helyezték. Ezt hívják osszáriumnak. A történelemben többször találkozunk ilyen osszáriumokkal, például a katakombákban. Később a szerzetesek csontjait is összegyűjtötték, és amikor jött a következő temetés, a korábban elhunyt csontjait behelyezték az osszáriumba.

Az osszáriumban különböző kis tárgyakat is elhelyeztek, amelyeket az elhunyttal együtt temettek el. Találtak például olyan kis ezüst hengert, amelybe az ároni áldást vésték bele. Hozzáértő régészek megállapították, hogy a temetés és maga a kis henger a Krisztus előtti 7. századból való. Tehát még a babiloni fogság előtti időkben egy temetés alkalmával helyezték el a sírban, amelyen az ároni áldás pontosan ugyanúgy olvasható, mint ahogyan a héber Bibliában és annak fordításában, a magyar Bibliában. Így kapcsolódnak össze évezredek az ároni áldáson keresztül is.

A második dolog, amire felfigyelhetünk – most már a Szentírás ígéjéhez kö-

zeledve –, hogy az ároni áldást megelőzi egy hosszú szakasz: a názírfogadalom. A názírfogadalommal kapcsolatban általában azt gondoljuk elsődlegesnek, hogy a názír nem ivott bort, nem evett szőlőt, nem evett mazsolát, nem ivott szőlőből készített ecetet és hogy nem érte fejét olló vagy borotva. Pedig mindezek csak külsőségek voltak. A názírság lényege, hogy a názír az Úrnak szentelte magát. Valaki fogadalmat tett, hogy Istennek szenteli magát. Ennek külsőségeit, hogy miért kellett mindezekről tartózkodni, nem fogjuk most kifejteni. A názírság azt jelentette: Istennek átadni, Istennel élni az életemet. „Nem a magamé, hanem az én hűséges megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok” – mondjuk mi reformátusok. Hitvallásunk szerint ezt jelenti az Istennek szentelt élet.

Tudjátok, nagyon sok elégedetlen emberrel találkozom, aki arról beszél, hogy az életéből hiányzik az Isten áldása. De a beszélgetés közben bizony feltűnik, hogy azt várja Istentől, hogy amit ő ifjúságában kitalált, megalkotott, amit a szívébe úgy belevéselt, akár ideológiába, akár cselekedetbe, akár munkába, bármibe, amibe beleszeretett, álljon mellé az Isten, és gazdagon jutalmazza meg. Sokszor úgy várjuk az Isten áldását, hogy babonasággal próbáljuk bevonzani az életünkbe. Még különböző praktikákat is tudunk rá mondani, hogy majd akkor lesz rajta az Isten áldása, hogyha ez és ez és ez történik.

belső struktúráját is vizsgálják, és megalapítják, hogy az első áldás három szóból áll, a második öt, a harmadik pedig hét szóból; így is fokozza Isten mindazt, amit el akar mondani.

Mi az első? Hát az az első, hogy Isten az első. Az életben és a halálban Isten az első. Az áldás az első s az áldás az utolsó. Ötször szerepel ebben a kicsi áldásban Isten neve. Ötször mondja, hogy helyezétek rá, mondjátok az én népemnek az én nevemet. Ez pedig Isten jelenlétére utal liturgikusan is. Ha egy nagyot lépünk, az Újszövetségben, Lukács evangéliumában van egy szakasz, ahol egy papot, Zakariást templomi szolgálatra osztják be. A templomi szolgálat közben megjelenik neki az Úr angyala, és közli vele, hogy gyermeke fog születni. Zakariás ezt nem hiszi el, ezért némaságra ítéli őt az Isten addig, amíg meg nem születik a gyermek: Keresztelő János. A nép már nagyon várja az illatáldozatot bemutató papot, hogy megáldja őket. Reggelente ugyanis a papok megáldották a népet az ároni áldással. Liturgikusan a mi istentiszteleteink végén is sokszor szerepel az ároni áldás.

Isten az első és Isten az utolsó. Rá van szükségünk. Azt mondja ebben a szakaszban lelkipéppen, hogy egy olyan út előtt állsz, amit nem ismersz. Vagy meghalsz ezen az úton ott a pusztában, vagy pedig életed lesz. Vagy Isten kezébe helyezed a mindennapjaidat, vagy bolyongsz negyven évig, vagy hetvenig, vagy egy életen keresztül.

Nem így van a hétköznapi valóságában? Azt gondoljuk, hogy tudunk mi Isten nélkül is élni. Én is gondoltam így. Isten nélkül élni kényelmesen, biztonságosan, megvan mindenem nélküle is. Aztán amikor a betegség beteríti az életét, amikor gyászol, amikor reggel már nehezebb kikelni az ágyból, mert fáj az ember csípője vagy a dereka, rájön arra, hogy Isten nélkül az élet nem élet. Az tulajdonképpen egyfajta halál. Mégis, ez az ige arról beszél, hogy Isten jelenléte ma is életet ad, Isten jelenléte megőrzi téged. Ne ess kétségbe! Nincs az az egyiptomi szolgaság, fogság, rabszolgasors, kizsákmányolás, nincs semmi, ami tönkretenne téged, ha Isten jelen van az életedben!

A jelenlévő Istent pedig úgy hívják, hogy Jézus. A jelenlévő Isten Jézus Krisztus. Ő az, aki megragadható, akivel találkozhatsz, aki személyesen megszólít. Nem véletlen, hogy kedves énekünk így mondja: „Zengj hát az Úrnak, s járd az utat, Mit éppen néked Ő adott; A mennyből gazdag áldást juttat, S majd Jézus ad szép, új napot. Ki Benne bízik és remél, az mindörökké Véle él.” (741. sz. dicséret)

Az ároni áldás első sora tehát: Jézus Krisztus megőrzi téged.

A második, így mondja az élő Úr: „Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad!”

Azt mondják – legalábbis így olvastam –, hogy amikor egy ortodox zsidó családban eljön a szombat, az apa kezébe veszi gyermekeit, nagyokat és kicsiket, a szemükbe néz, és elmondja fölöttük az ároni áldást. Rájuk néz, az orcáját rájuk helyezi, a szemükbe néz, és megáldja őket. Valami ilyesmit jelent ez a sor. Úgy elképzelem, hogy valaki felemeli kisgyermekét, ránéz, és ragyog az arca. Tudja, hogy van jövője. Nem azért, mert valamit megérdemelt, hanem azért, mert valamit, Valakit kapott.

A kegyelmes Istenről szól ez a sor. Ő nem haraggal, nem fenyegetéssel, nem fegyverrel érkezik hozzád, hanem megterést kér, bocsánatot ad és gyógyít. Világosság lesz a sötétben, és nem kell sötétben járnod, hanem fényt ad a legnehezebb órákban. Isten kegyelme nem megérdemelt fizetés, hanem ajándék.

A minap beszélgettem valakivel, aki elmondta, hogy két műszakban dolgozik egy gyárban. Tizenkét órát, reggel 6-tól este 6-ig, vagy este 6-tól reggel 6-ig. És elmondta, milyen nehéz az esti műszak. Hajnali három és négy óra között nem tud mit csinálni, egyszerűen lecsukódik a szeme. Lehet ellene küzdeni, de lecsukódik a szem. Van egy holtponthoz. És amikor a gyárban észreveszik, hogy a munkásoknál eljött a holtponthoz, a művezető kimegy három órákor, és azt mondja: Bele kell húzni, emberek, meg kell csinálni! Tesék felébredni, mert meg kell lennie a napi minimumnak! Mert ha nem, akkor nem tudom, mi lesz! És jönnek a fenyegetések.

Érzitek, milyen fals ez? Ha a kegyelem ilyen volna, ha az Isten így érkezne hoz-

De Isten áldása nem ilyen. Azt mondja itt Isten ígéje, hogy az Istennek szentelt élet és az áldás összekapcsolódik. Az Istennek átadott élet, a Krisztusnak szentelt élet és az áldás, tehát hogy az Isten jelen van az életünkben, szorosan összekapcsolódik. Az áldás nem valami hab, amit Isten ráfúj az életünkre, hogy izletesebb, szebb legyen, hanem annak a következménye, hogy az életünk az élő Istené.

Kérlek benneteket, hogy amikor olvasátok a Szentírást, ne csak azt gondoltjátok meg, hogy Isten ígéje igaz, hanem hogy nem véletlenül vannak megírva egymás mellett. Tehát amikor Isten egymás mellé rendezi a dolgokat, annak nagyon fontos, teremtő, rendező elve is van.

Az Úrnak szentelt élet, az Ő akaratának való engedelmisség és az áldás összekapcsolódik. Hogyan?

Három kifejezést olvasunk az ároni áldásban: megőrzi, kegyelmet ad, békeséget ad. Nem az áldás kibontásáról, hanem a fokozatosságáról van itt szó. Egyre nagyobbat, egyre mélyebbet, egyre tartalmasabbat ad az élő Isten: őrzés, kegyelem, békeség. Egyesek még a szöveg

zánk lelkileg három és négy óra között, amikor semmihez nincs kedved, még az élethez sem, és akkor azt mondaná: Húzz bele, mert ha nem, akkor vége mindennek!? A kegyelem nem ilyen. A kegyelem a kinyújtott kar. A kegyelem az, amit nem érdemlünk meg. A kegyelem az, amire azt mondja Reményik: nem nyílik meg átokra, imára. A kegyelem az, amit az Isten ad nekünk, hogy életünk legyen. A kegyelem Jézus Krisztus. Isten válasza a mi bűneinkre. Isten megnyilvánulása, Isten irgalma, ahogyan hozzánk fordul.

Hát ezt kívánja, ezt kéri ott a pusztai vándorlás elején Isten Árontól és fiától, hogy ezt helyezték az én népemre.

Aztán az utolsó, amit mond, a kitaljesedés: „Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet!”

Tudom, hogy már mondtam, de újra mondom, hogy az Ószövetségben kétfajta kép van. Az egyik, amikor valaki feléd fordítja az arcát, és a másik, amikor valaki lefelé fordítja az arcát.

A lefelé fordított arc, a lehorgasztott fej azt jelenti, hogy valaki haragszik. „...miért horgasztod le a fejed?” – kérdezi Isten Káintól? „Miért hajtod le a fejed, miért haragszol?”

A felemelt arc pedig a békességet jelenti. A békesség nem a háború hiánya, nem a pusztaság jólét, még akkor sem, amikor mi most ezt látjuk, halljuk, és beleborzadunk a háborús hírekbe. Vagy már hozzászoktunk? Nem tudom. Halljuk, hogy most az orosz-ukrán háborúban naponta száz métert megy előre, aztán meg száz métert megy vissza a frontvonal. A múltkor hírekben azt mondták: száz méter előrehaladás száz ember halálát jelenti a fronton. Méterenként egy ember hal meg ebben a küzdelemben. Imádkozunk a békéért! De a béke nem csak azt jelenti, hogy fegyverszünet van. A béke azt jelenti, hogy az űzött életben nyugalom van. „Mind jó, amit Isten tész, szent az ő akarata.” Ezt jelenti a béke. Elfogadni nagyon nehéz, megérteni lehetetlen, de mégis valahogyan meg kell hallani.

Egyik szolgatársam negyven évnyi szolgálat után bejelentette, hogy lemond a lelkészi állásáról. Remegő hangon mondta: „Higgyétek el, hogy ez jó nekem!” Nem tudom megérteni. Elfogadni

nem nekem kell. Értetlenül állok előtte, de ő azt mondja, neki ezt Isten adta. Abszurdnak tűnik, mégis azt mondja, békessége van.

Kedves testvérek! Kívánom, hogy Isten békéje költözzön a ti szívetekbe, a ti életetekbe. Amikor kavargó, vagy éppen háborgó tengerek dúlnak bennetek, legyen ott az Istentől való nyugalom, az Istentől való rend.

Végül az utolsó kérdés: hogyan lesz ez a miénk? Mi az, ami változást ad? Mert volt szó őrzésről – milyen jó, hogy Isten megőriz! –, volt szó az irgalmas, kegyelmes Istenről, és milyen jó, hogy Isten békességet adott, de hogyan lesz ez a tiéd? Hát úgy, hogy Isten beszéde igévé lesz benned. Mi a különbség a szónoki,

a motivációs beszéd és az igehirdetés között? Mind-egyik beszéd, és lehet, hogy mindegyik jó, sőt! Azt mondják a régiek, hogy amikor *Ravasz László* a Kálvin-téri templomban prédikált, az összes szítnodás meg az összes rabbiképzőbe járó ki volt rendelve azért, hogy halljanak egy jól felépített retorikai beszédet. Tehát hogy hallgassanak egy olyan beszédet, amit úgy hívnak, hogy tételes prédikáció, hogy megtanulják, hogy kell egy szónoki beszédet felépíteni. A motivációs beszéd már arra sarkall, hogy változtass az életeden. Nekem is sikerült, neked is sikerülni fog! A te kezdedben van a megoldás! Egyébként sokszor szükségünk van arra, hogy valaki megbátorítson, hogy valaki egy picit elindítson, ne ellökjön, hanem megindítson. De az igehirdetés attól válik igehirdetéssé, hogy Istennek a szava megváltoztat téged, és megváltozol. Nem valaki, nem egy lelkipásztor mondja, hanem a hirdetett ige megfog benned, és valóban cselekedetté lesz.

A napközis táborosokkal növényeket ültettünk. Kamillát meg borsót egy kis cserépben. Locsolgattuk, úgyhogy most már nő a borsó, meg a kamilla is zöldell. Amikor ez magától történik, Isten azt mondja, hogy ez kegyelem. Én beavatkozok az életembe, és akkor nem úgy jössz a következő héten is az istentiszteletre, hogy nem történt semmi a héten, hanem hogy Isten munkálkodott benned. Ezt jelenti az, amit igénkben olvastunk, hogy „mondjátok ezt az én népemnek”, vagy szó szerint „helyezték az én nevemet az én népemre”. Ne csak higgyék, ne csak tudják, hanem legyenek életközösségben velem; hogy én megőrzöm őket, én kegyelmes Isten vagyok, én békességet adok. Mondhatnám máshogy is: hogy megáldalak azért, hogy áldássá légy, hogy általad változzon a környezeted.

Nem véletlen, hogy a Hegyi beszédben is arról olvassunk, hogy ahogy szépen megyünk egyre följebb a boldogmondásokon, látjuk az Isten munkálkodását az ember életében. Gyökössy Endre írta le szerintem ezt a legjobban. Azt mondja, hogy az emberi életnek az Istenhez vezető úton az jelenti a csúcst, amikor azt olvassuk: „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent”. Ez az, amikor az ember az Istennel valódi közösségbe kerül. A lelki együgyűségből, szegénységből eljut az Istennel való találkozáshoz. Ez a hegy csúcsa, de nem ez a vég. Lefelé jövet a hegyről – ami nem visszafelé vezető utat jelent –, van egy következmény: „Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek”. Ez nem azt jelenti, hogy majd valaki helyettünk meg fogja tenni, hanem azt, hogy ha az életünket átadtuk Istennek, ha rendeztük az életünket Istennel, annak van következménye.

Honnan indultunk? Hogy az életszentség és az áldás összetartozik. A názírfogadalom és az ároni áldás összetartozik. Még az üldözést is elviseli az, aki Krisztusnak átadta az életét. Testvéreim, engedjük, hogy az Isten ránk helyezze az Ő szavát, súlyát, nevét, és Ő nem fog össze nyomni, hanem fel fog emelni és kegyelmet ad! Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott 2023. szeptember 24-én a pomázi református templomban) ■

A hétköznapok diakóniája

Az igaz egyház ismertető jegei: igehirdetés, eucharistia, egyházfegyelem, diakónia. A mi egyházunkban helyén van az igehirdetés, Krisztus rendelése szerint szolgáltatják ki a sákramentumokat (úrvacsora, keresztelés), ki van építve az egyházfegyelem gyakorlása bírói testületeken keresztül, de a diakóniáról sokan azt gondolják, hogy az az intézményeinkre tartozik – pedig nem.

Az 1Thessz 15,14 versben ezt írja Pál apostol: „Kérünk titeket, ... karoljátok fel az erőtlenekeket.” S a 18. versben: „mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” Az erőtlenek felkarolásával kapcsolatban az ember első gondolata egyáltalán nem az, hogy ez a mi javunkat szolgálja. Sokkal inkább arra gondolunk, hogy ez a kérés az erőtlenek javát szolgálja. Miként szolgálja tehát ez a mi javunkat? Jézusnak más helyen és más időpontban mondott szavai magyarázzák ezt meg. E szavak lényege: Isten Krisztusban közelít hozzánk, Krisztus pedig embertársainkon keresztül közelít.

Ismerjük mindannyian Jézusnak az utolsó ítéletről szóló tanítását a Mt 25,31 és az azt követő versekből. Az Emberfia, Jézus, szétválasztja a népeket, embereket, mint ahogy a pásztor szétválasztja a kecskéket a juhoktól. Lesznek „Atyám áldottai”, és lesznek „átkozottak”. S mi lesz a kettő között a különbség? Áldottak: „Mert éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, jövevény voltam és befogadtatok, mezítelen voltam és felruháztatok, beteg voltam és meglátogattatok, börtönben voltam és eljöttetek hozzám.” (Mt 15,35-36) Az átkozottak: „Mert éheztem és nem adtatok ennem, szomjaztam és nem adtatok innom, jövevény voltam és nem fogadtatok be, mezítelen voltam és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam és nem látogattatok meg.” (Mt 15,42-43) És mi-

lyen érdekes, hogy mind azt kérdik: Mikor? Jézus válasza szívbemarkoló: Mikor megtettétek, vagy nem tettétek meg ezeket csak eggyel az én legkisebb atyámfiak közül. Bizony akkor Velem tettétek meg, vagy Velem nem tettétek meg.

Mit jelent ez? Bizony azt, amit már az előbb is állítottam: Isten Krisztusban, Krisztus pedig embertársainkon keresztül közelít hozzánk. Végző soron Isten a másik emberen keresztül akar velem szeretetkapcsolatban lenni.

Talán sokszor kérdeztük már magunktól, másoktól: Hol van Isten ebben a világban? Hol lehet találkozni Vele? Nos, itt a válasz: A másik emberben lehet Istennel találkozni. Mert a másik emberben és a másik ember által Krisztus közelít hozzám, aki Isten egyik megjelenési formája.

Úgyhogy amikor az Ige a Thesszalonikai levélben arra szólít fel bennünket, hogy „karoljátok fel az erőtlenekeket”, akkor bizony a mi javunkra mondja ezt, mert az erőtlenek felkarolásában benne van az Istennel, Jézussal való találkozás lehetősége. S ezen a találkozón, hogy ez létrejöjjön, nem más múlik, mint a mi földi boldogságunk. Bizony a boldogságunk múlik azon, hogy fel tudjuk-e karolni az elesetteket, le tudunk-e hajolni hozzájuk, s nem csak szóban, de tettekben is kimutatjuk a szeretetünket.

Jakab is erről beszél levelében, mikor ezt mondja: „De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele és megmarad

mellette (tehát az evangélium mellett) úgy, hogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete.” (Jakab 1,25) Mit mond itt Jakab, Jézus testvére? Azt a fontos dolgot, hogy aki nem csak hallgatója az igének, hanem cselekvője is, azt boldoggá teszi cselekedete. Jézus ezt így mondja: „kősziklára épít”.

Azt jelenti ez, hogy az embert a cselekedetei teszik boldoggá, de boldogtalanná is. Ha azok a szeretet cselekedetei (azaz összhangban vannak az ige, az evangélium tanításaival), akkor boldoggá, viszont ha a cselekedetei nem a szeretet cselekedetei (nincsenek összhangban az igével), akkor boldogtalanná. A szeretet cselekvése boldoggá, a szeretetlen cselekvés pedig legfeljebb gazdaggá, de boldoggá soha nem tesz.

„Ti vagytok a föld sója.” (Mt 5,13) – mondja Jézus. A só arra való, hogy jóvá, élvezhetővé tegye az ételt. Ti azért vagytok tehát, hogy jóvá, élhetővé tegyétek a körülöttetek élő emberek életét.

Az embernek Istentől rendelt feladata, hogy otthont teremtsen ott, ahová Isten helyezte. Az otthon melege, szeretete adja meg azt a biztonságot, ami széppé és élhetővé teszi az életet. A család, a meleg otthonok ma a legkisebb egységek, amik még léteznek, és bizonyítják a fenti állítás igazságát. Az óvodában, utcán, templomban családok mutatják meg ennek az önző világnak, hogy sokkal jobb az elesettet felkarolva élni, mert ez boldogság-forrás. Támadja is a családokat a Sátán, ahol csak tudja!

Mindannyiunk feladata tehát ez: otthont teremteni ott, ahol vagyok, otthonossá tenni az életet. Kinek-kinek hol, ahová Isten rendelte: családban, munkahelyen, iskolában, óvodában, utcán, templomban, gyülekezetben, mindeütt. Mert nem csak a mások, hanem a magam boldogsága is múlik ezen. Mert a felkarolt erőtlenségben Krisztus van jelen az életben. Hát legyen jelen minél többször, hogy a Vele való találkozás boldoggá és örömtelivé tegye az életünket. ■

**GYÜLEKEZETI ÚJSÁGUNK
KÖVETKEZŐ SZÁMA VÁRHATÓAN**

2023. DECEMBER 24-ÉN,

KARÁCSONY SZENTESTE NAPJÁN JELENIK MEG.

ÓVÁRYNÉ HERPAI DÓRA, REFORMÁTUS DIAKÓNUS

Hogyan imádkozzunk?

Amikor szerkesztő testvérünk említette, hogy Áldás, békesség! újságunk őszi számának fő témája az imádság, rengeteg kérdés jutott eszembe. Kérdések, amelyeket hosszú évek során az iszákosmentő misszióba érkező emberek ezzel kapcsolatban megfogalmaztak.

Megdöbbenő, hogy mennyi hiedelem és tévhit él a köztudatban, ami komoly akadály lehet annak, hogy az imádság, ami a legcsodálatosabb „hétköznapi erőforrás”, része legyen életünknek.

Ezekből a kérdésekből szedtem most egy kisebb csokorra valót – saját magunk és mások megerősítése céljából. A válaszokat nem a hétköznapi szokásokban, egyházi hagyományokban, hanem egyedül a Szentírásban kereshetjük.

KIHEZ IMÁDKOZUNK?

„Egy a közbenjáró Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus” (Tim 2,5).

A Szentháromság Istenhez imádkozunk. Reformátusként nem fogadjuk el azt a katolikus tanítást, amely szerint a szent életű emberek, akikről feltételezzük, hogy üdvösségre jutottak, közbenjáróként megszólíthatóak. Sem Máriához, sem elhunyt szeretteinkhez nem imádkozunk, mert életünket nem emberek, hanem az Úristen igazgatja. Tőle kérhetjük és várhatjuk mindazt, amire szükségünk van. Ezt különösen azokban a helyzetekben kell szem előtt tartanunk, amikor katolikus test-

vérekkel lépünk imaközösségbe. Megtörténhet ez templomi alkalmakon (ha misén veszünk részt), de megtörténhet családi, baráti közösségekben, ahol katolikus szeretteinkkel együtt imádkozunk valamiért. Mise alkalmával csak azokat az imákat mondjuk a gyülekezettel, amelyek nem ellenkeznek hitvallásunkkal. Az „Üdvözlégy” alatt magunkban, csöndesen Istenhez szólhatunk. Vegyes felekezeti imaközösségekben pedig lehetőség szerint tisztázunk az elején, hogy mi egyedül Istenhez imádkozunk, s kérjük, hogy a közös ima alkalmával a többiek is tegyenek így, hogy valóban egy szívvel és egy lélekkel vehessünk részt az imádkozásban.

MI AZ IMÁDSÁG? KÖTELESSÉG VAGY LEHETŐSÉG?

„...szüntelenül imádkozzatok.”

(1Thessz 5,17)

A Szentírást olvasva számtalan helyen találkozunk a felszólítással: imádkozzatok! Logikusnak tűnik a válasz: a felszólításnak engedelmeskedni kell, tehát az ima kötelesség. Isten sokmindent „parancsba ad” az övéinek, amire

mégsem kötelességgént gondolunk, mert hívó életünk szerves része, nekünk magunknak van szükségünk rá azért, hogy el ne vesszünk. Ilyen az imádság is. Aki szüntelenül imádkozik, az szüntelenül, egész életében, a nap minden helyzetében kapcsolatban van Istennel. Ez a kapcsolat, ez az életmentő és életet megtartó kapcsolat az imádságra való felszólítás célja. Isten erre a kapcsolatra hív, amikor megparancsolja, hogy imádkozzunk. Lássuk meg ebben a hatalmas lehetőséget – az életre jutás lehetőségét!

MI AZ IMÁDSÁG? MONOLÓG VAGY PÁRBESZÉD?

„Bölcsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.” (Zsolt 32,8)

Ez a csodálatos ígéret Dávid zoltárában azután hangzik el, miután Dávid boldogan bizonyosságot tesz arról, milyen felszabadító érzés a szorongató hallgatást megtörve imádságban megvallani Istennek mindent. Az imádság nem monológ, hanem a legbensőségesebb párbeszéd a szüntelenül jelen lévő Istennel. Sokszor

elhangzik a kérdés: hogyan válaszol Isten? A Szentírásban kijelentett szavaival egészen konkrétan, személyesen szól hozzánk; ezt tapasztaljuk, amikor elmélyülve, Isten akaratát keresve olvassuk a Bibliát és egy igever szigazán „betalál”, valamit megmozdít bennünk. Isten Szentlelke nem csak a Szentíráson keresztül, hanem közvetlenül is megszólít bennünket – teremő erejével. Gondoljunk csak arra, amikor az imádság hatására azonnal megnyugszik zaklatott szívünk, elcsitul a félelmünk, lecsendesedik az aggodalmunk, megszeliődül a haragunk, vagy éppen megvilágosodik egy helyes döntés.

ISTEN MINDIG MEGHALLGATJA AZ IMÁMAT?

„Ha kiált hozzám, meghallgatom.” (Zsolt 91,15)

Isten nem hagy kétséget afelől, hogy figyel ránk, hogy meghallja és meghallgatja a hozzá kiáltó ember szavát. Annak, hogy időnként mégis kétség támad bennünk, az az oka, hogy hajlamosak vagyunk összekeverni az imádság meghallgatását a kívánságunk teljesítésével. Jó példa erre a rézkígyó története, ahol az Istenhez kiáltó nép azt kívánta, hogy távolítsa el Isten a mérges kígyókat. Tudjuk, hogy Isten meghallgatta imádságukat, hiszen reagált. Mégsem teljesítette kérésüket, pontosabban nem úgy és nem akkor, ahogyan az ember kívánta. Nem távolította el a kígyókat, de elmondta, mit kell tenni kígyómarás esetén az életben maradáshoz. Isten saját megoldást adott – olyan tökéletes megoldást, amit az ember kívánni sem tudna. „Mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.” (Mt 6,8)

MIT JELENT JÉZUS NEVÉBEN KÉRNI?

„Amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek” (Jn 16,23).

Ezt a csodálatos ígéretet sokan félreértették már és csalódtak, nem érve, miért nem kapták meg azt, amit kértek. Ezek az imádságok valahogy így hangzanak: „Uram, add, hogy ez vagy az megtörténjen. Jézus nevében

kérem, ámen.” Aztán várunk, és ha nem teljesül a kérésünk, csalódnunk.

Ha szeretnénk megérteni, mit jelent Jézus nevében kérni, nézzük meg, Ő maga hogyan imádkozik. Nézzük meg, hogyan imádkozik abban a helyzetben, amikor az evangélium szavai szerint a rettegés, szomorúság, halálos gyötrődés állapotában van. „Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: vedd el tőlem ezt a poharat; mind-
azáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te.” (Mk 14,36). Jézus szavai egyértelműen megmutatják: szabad a legnagyobb bizalommal, őszintén kérni – tudva, hogy Istennek minden

lehetséges! Jézus őszintén kérte, hogy ha lehetséges, ne kelljen elszenvednie mindazt, ami vár rá. Kérése azonban nem pusztán ennyi volt; ugyanilyen őszinte szívvel kérte, hogy ne az ő (itt: emberi) akarata teljesüljön, hanem minden úgy legyen, ahogyan az Isten akarja. Ez a jézusi lelkülettel való imádság lényege. Csak ilyen lélekkel kérhetünk tehát bármit az Ő nevében. Nem az számít, hogy a szavak szintjén, a szánkkal Jézus nevében tüntetjük fel a kérésünket, hanem az, hogy szívünkben a Lélek munkálja az imádságot.

MILYEN AKADÁLYAI LEHETNEK AZ IMÁDKOZÁSNAK?

Nem tudok olyan szépen imádkozni, mint a lelkészek, vagy az idősebb testvérek.

A lelkészek templomi imádsága valóban szép és ékesszóló, hiszen nem hétköznapi, hanem az istentiszteleti szolgálat részeként, a gyülekezet egészéért mondott ünnepi imádság. Nem

kell amiatt aggódnunk, hogy Isten hasonló ékesszólást vár tőlünk. Személyes imádságunk nem a szófordulatoktól válik kedvessé Isten előtt, hiszen „az ÚR azt nézi, ami a szívben van.” (1Sám 16,7) Olyan kedvesen, biztatva inti Jézus a tanítványokat, akik feltehetőleg ugyanazokkal a kérdésekkel küszködtek, mint mi magunk: „Amikor imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok, akik azt gondolják,

” hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg.” (Mt 6,7) Legyünk őszinték, nyitott szívűek, amikor Istenhez szólunk – ez a legfontosabb.

Nem merem Istent megszólítani, félek a szeme elé kerülni, biztosan haragszik rám a bűneim miatt.

Ez a bűntudatból fakadó szégyenérzettel terhelt ember lelkiállapota, amit jól ismerhetünk a Szentírás első lapjairól is, az első emberpár életéből, akik bűnük tudatában igyekeztek elbújni az Úristen elől. Ez az állapot azért különösen nehéz, mert a bűntudatunk jogos. Jól gondoljuk azt is, hogy az elkövetett bűneink Isten előtt utálatosak. A kérdés az, hogy mit kezdünk ezzel a bűntudattal.

A kísértő azt sugallja, hogy szégyelljük magunkat és meneküljünk minél messzebbre a félelmetes Istentől. Ne hallgassunk rá! Nekünk ugyanis olyan Istenünk van, aki „nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk” (Zsolt 103,10). Ehelyett arra buzdít, hogy a bűntudatból szégyenkezés helyett bűnbánat fakadjon, s a szívből megbánt és imádságban megvalóított bűneinkre készen van a bocsánat. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonosztságtól.” (1Jn 1,9)

„Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét!

Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!

Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, megváltja életedet a sirtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg.” (Zsolt 103,2-4) ■

Jézus ... őszinte szívvel kérte, hogy ne az ő (itt: emberi) akarata teljesüljön, hanem minden úgy legyen, ahogyan az Isten akarja.

REINHARD BONNKE

JOHN PIPER

Isten szuverenitása és az imádság

Gyakran kérdeznék: „Ha abban hiszel, hogy »Isten saját akarata és elhatározása szerint cselekszik«, és tevédestől mentesen ismer minden múltbeli, jelenlegi vagy jövőbeli dolgot, akkor miért kell azért imádkozni, hogy egy bizonyos dolog megtörténjen? Ezt a kérdést általában az ember döntési szabadságával kapcsolatban szokták feltenni: „Ha Isten némelyeket előre arra rendelt el, hogy gyermekei legyenek, és ha őket már a világ teremtése előtt kiválasztotta (Ef 1,4-5), akkor miért kell bárki megtéréseért egyáltalán imádkozni?”

Ez az érv implicite azt mondja ki, hogy az ima csak akkor lehetséges, ha minden embernek megvan a hatalma arra, hogy önmaga határozza meg a sorsát. Ezért az ember összes döntésének muszáj végső soron a saját hatáskörébe tartoznia, és nem az Istenébe. Más esetben a döntéseit Isten előre meghatározta volna és a valóságban Isten örök tanácsvezetésében volnának ezek rögzítve. Nos, a fent idézett példa alapján fogjuk leellenőrizni, hogy ez az érv megalapozott-e, vagy sem.

ISTEN ELDÖNTI, HOGY KIT MENT MEG

1. „Miért kellene valakinek a megtéréseért imádkozni, ha Isten már a világ teremtése előtt kiválasztotta, hogy kit fog gyermekévé fogadni?” Az, akit meg kell térnie, „halott vétkei és bűnei miatt” (Ef 2,1); a „bűn szolgája” (Róm 6,17; Jn 8,34); „Ezeknek a gondolkozását e világ istene megvakította, mert hitetlenek, és így nem látják meg a Krisztus dicsőségéről szóló evangélium világosságát, aki az Isten képmása” (2Kor 4,4); szívük megkeményedett Isten ellen (Ef 4,18), ezért ellenségesek vele szemben és az Isten akarata elleni lázadásban élnek (Róm 8,7).

Nos, megfordítva szeretném a kérdést feltenni a kérdezőnek: ha ragaszkodsz ahhoz, hogy ennek az embernek megvan a hatalma arra, hogy önmaga sorsát teljes mértékben maga határozza meg, egyáltalán miért imádkozol érte? Mit szeretnél, hogy Isten mit tegyen vele? Nem kérheted Istentől, hogy győzze le a lázadását, hiszen éppen az ember választotta, hogy lázadni fog; ez azt jelentené, hogy Isten ennek az embernek a döntését figyelmen kívül hagyja, és így megfosztaná döntési szabadságától saját sorsát érintően. De hogyan menthetné meg Isten ezt az embert, ha nem úgy, hogy megváltoztatja a szívét, és kicseréli a megkeményedett, ellenségeskedő szívet az odaadó, engedelmes hit szívére?

Kell-e imádkoznunk azért, hogy Isten világosítsa meg az értelmét, azért, hogy Krisztus szépségét valóban meglássa és hogy higgyen benne? Ha így imádkozol, végső soron azt kéred Istentől, hogy az embernek ne hagyja meg, hogy hatalmában álljon meghatározni önnön sorsát. Arra kéred Istent, hogy valamilyen módon hasson az értelmére (vagy a szívére), melynek eredményeképp végül valóban látni és hinni fog. Ezzel tehát elismered, hogy a végső döntés azzal kapcsolatban, hogy ez az ember Jézus Krisztusba veti-e a bizalmát, vagy sem, nem saját magánál, hanem az Isten kezében van.

ISTEN SZUVERENITÁSA LEHETŐVÉ TESZI AZ IMÁDSÁGOT

Mindezzel azt mondom, hogy nem Isten szuverenitásának a tana az, ami

meghiúsítaná azokat az imádságokat, amelyeket a bűnösök megtéréseért mondanak el. Ellenkezőleg, éppen az a bibliátlan felfogás, amely szerint az ember önmaga determinálja magát, tesz teljesen értelmetlenné mindenféle imádságot az elveszettekért. Az imádság kérés, hogy Isten tegyen valamit. De az egyetlen, amit Isten

” tenni tud azért, hogy egy elveszett bűnöst megmentesen, az az, hogy megtöri az Istennel való szembeszegülését. Ha ragaszkodsz ahhoz, hogy a bűnös továbbra is maga határozhatja meg sorsát, akkor ezzel együtt ahhoz is ragaszkodsz, hogy ez

Az imádság kérés, hogy Isten tegyen valamit. De az egyetlen, amit Isten tenni tud azért, hogy egy elveszett bűnöst megmentesen, az az, hogy megtöri az Istennel való szembeszegülését.

” az ember Krisztus nélkül éljen. Hiszen „*ezért mondtam nektek, hogy senki sem mehet Krisztushoz, ha nem adta meg ezt neki az Atya*” (Jn 6,65).

Csak aki elutasítja az emberi „ön-determinációról” szóló felfogást, az imádkozhat következetesen Istenhez, hogy megmentse az elveszettet. Azért imádkozom a hitetlenekért, hogy Isten azt tegye velük, amit Lídiával is tett. Megnyitotta a szívét, aki így odafigyelt arra, amit Pál mondott (Ap-Csel 16,14). Imádkozom, hogy Isten, aki egykor azt mondta, „legyen fény!”, ezzel a teremtői hatalommal „*maga támasszon világosságot szívében, hogy felragyogjon Isten dicsőségének ismerete Jézus Krisztus arcán*” (2Kor 4,6). Imádkozom, hogy Isten „*elvegye testéből a kőszívet, és hússzívet adjon neki*” (Ez 36,26). Imádkozom, hogy újjászülessen, „*nem vérből, sem a test ösztönéből, sem a férfi akaratából, hanem Istentől*” (Jn 1,13). És minden egyes

imádságomban megpróbálok „jóságos, tanításra alkalmas és béketűrő lenni... hátha egyszer türelmet ad nekik is Isten az igazság megismerésére” (2Tim 2,24-25).

Röviden szólva, nem arra kérem Istent, hogy dőljön hátra a székében és várjon mindaddig, amíg a felebarátom nem dönt a változás mellett. Nem adok tanácsot Istennek, hogy tartsa a távolságot, nehogy ellenállhatatlanná váljon a szépsége, és megsebezze felebarátom saját sorsának alakítására vonatkozó hatalmát. Nem! Azért imádkozom, hogy a hitetlen felebarátomat legyőzze szépségével, és hogy a szolgálai akarat béklyójából kiszabadítsa, hogy a halottat élővé tegye, és hogy ettől semmiféle ellenállás ne tartsa vissza, nehogy a felebarátom végül elveszen.

AZ IMA ÉS AZ EVANGELIZÁCIÓ KÖZÖTTI KAPCSOLAT

2. Ha valaki azt mondja: „rendben, elfogadom, hogy az ember megtérése végső soron valóban Istentől függ, azonban még mindig nem értem, mi értelme van az imádságaimnak. Ha Isten már a világ teremtése előtt kiválasztotta azt, aki hinni fog (meg fog térni), milyen funkciója van az imádságnak?” Erre a válaszom az, hogy hasonló funkcióval bír, mint az evangélium hirdetése: hogyan higgyenek az

elveszettek abban, akiről nem is hallottak, és hogyan hallanának prédikátor nélkül, és hogyan prédikálnának, ha nem lennének elküldve (Róm 10,14)? A Krisztusban való hit Isten ajándéka (Jn 6,65; 2Tim 2,25; Ef 2,9), de Isten úgy rendelkezett, hogy az eszköz, mely által az emberek a Jézus Krisztusban való hitre eljutnak nem más, mint az evangélium hirdetése.

Egyszerűen naivítás azt mondani, hogy mindenki, aki arra lett elrendelve, hogy Isten fiává váljon (Ef 1,5) mindenképpen megtérne, még akkor is, ha senki sem hirdetné az evangéliumot. Azért is naiv, mert nem veszi figyelembe azt a tényt, hogy az evangélium hirdetése ugyanúgy el van rendelve, mint az evangéliumba vetett hit: Pál már azelőtt ki lett választva az evangélium hirdetésére, mielőtt megszületett volna (Gal 1,15); ugyanez vonatkozik Jeremiásra is (Jer 1,5). Ezért ha azt kérdezzük, hogy „elnyernék-e a szabadítást a választottak, ha nem evangelizáltunk volna?”, ugyanaz, mintha azt kérdeznénk: „ha nem volna kiválasztás, elnyernék-e a kiválasztottak a szabadítást?” Isten ismeri az övéit, és küldötteket támaszt, hogy megnyerje

őket. Ha valaki vonakodik, hogy e terv részévé váljon, mert nem tetszik neki a gondolat, hogy már azelőtt elfogadott legyen, mielőtt megszületett volna, akkor nem az Isten és nem a kiválasztottak lesznek a vesztesek, hanem ő. „Akárhogy is cselekedjék az ember, biztosan mindig Isten szándékát fogja szolgálni, de van különbség aközött, hogy Isten szándékát úgy szolgálja, mint Júdás, vagy úgy, mint János.”

ISTEN HASZNÁL ESZKÖZÖKET

Az imádság csakúgy, mint az igehirdetés, emberi cselekedet. Emberi cselekmény, amelyet Isten rendelt el, és amelyben örömet leli, mert kifejezi teremtményeinek tőle való függőségét. Isten megígérte, hogy válaszol az imára, és a válasza attól függ, hogy imáink mennyire vannak összhangban az Ő akaratával. „Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket” (1Jn 5,14). Ha nem tudjuk, hogyan kellene Isten akarata szerint imádkoznunk, de komolyan vágyunk rá, akkor a Lélek „Isten szerint jár közben a megszenteltekért” (Róm 8,27).

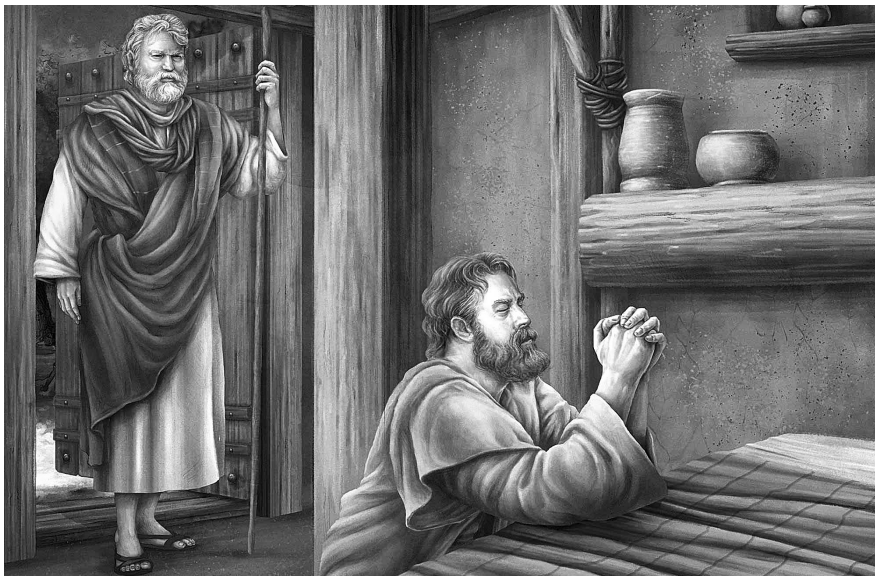
Másképp mondva: amennyire Isten figyel arra, hogy Igéje, mint a kiválasztottak szabadításának eszköze hirdettség, úgy figyel arra is, hogy mindazok az imádságok elhangozzanak, amelyeknek meghallgatására ígéretet tett. Azt gondolom, hogy Pál szavai (Róm 15,18) hasonlóképpen érvényesek

” az evangélium hirdetése ugyanúgy el van rendelve, mint az evangéliumba vetett hit...”

” az ige hirdetésére, mint az imádság szolgálatára: „Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus tett általam a pogányok megtéréseért szóval és tettel.” Sőt, az imádságaink annak az egynek az ajándékai, aki „munkálja bennünk azt, ami kedves öelötte” (Zsid 13,21). Mennyire hálásnak kellene lennünk, hogy kiválasztott bennünket, és ebben a fenséges szolgálatban részesített minket! Milyen buzdónak kellene lennünk, hogy sok időt töltsünk el imádsággal!

(Forrás: <https://www.evangelikalcsoporthu/>) ■

Kit szólítunk meg imádságunkban?

Helyes dolog-e imádságunkban mindig csak az „Uram” megszólítást használni? Egy lelkész ezt mondta egyszer erről: „Ha némelyek túlzott keresztyénységük értelmezése szerint csak Krisztust hajlandók imádatuk központjába állítani, azoknak azt üzenjük, hogy nekünk hármasságú Istenünk van, és hogy senki sem jöhet a Fiúhoz, ha csak nem adatik ez meg neki az Atyától.”

Mit feleljünk erre? Azt, hogy az Úr Jézushoz való könyörgés éppoly biblia szerű, mint az Atya Istenhez való könyörgés. Kezdetből fogva gyakorlatban volt a keresztyéneknél az Úr Jézushoz való könyörgés. A Csel. 9:14-ben azt mondja Anániás, akinek az Úr küldöttjeként kellett elmennie a tarzusi Saulhoz: „Sőt hatalma van a papi fejedelmektől, hogy mindeneket megkötözzön, valakik a te nevedet segítségül hívják.” Hasonlóképpen ezt olvassuk az I.Kor. 1:2-ben: „Mindazokkal egybe, akik a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevével segítségül hívják.”

Ebben különböznek a keresztyének a pogányoktól és a zsidóktól. Míg a zsidók Jehova Istenükhöz fordultak segedelemért, a pogányok pedig az ő sok isteneiket imádták, addig a keresztyének az Úr

Jézust hívták segítségül. Hiszen meg is van írva: „Aki az Úrnak nevével segítségül hívja, megtartatik” (Róm. 10:13.)

Bízzást könyöröghet azért bárki az Úr Jézus Krisztushoz. Ő a közbenjáró Isten és az emberek között.

Ámde épp olyan szabadon fordulhatunk mint Isten gyermekei az Atyához is. Ugyanaz a Pál, aki a Róma 10-ben az „Úr” nevével segítségül hívásáról beszél, és az „Úr” nével Jézusról, mint Úrra gondol, ugyanő írja az Ef. 3:14-ben: „Meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt”. Ő megtanulta Jézus Krisztus iskolájában azt, hogy az Atyát is segítségül hívja imádságában. Hiszen Jézus tanított minket arra, hogy így imádkozzunk: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...”, továbbá arra, hogy az Atyához könyöröghetünk a „Jézus nevében”.

Ezért hát szabad nekünk az Úr Jézushoz imádkoznunk éppúgy, mint az Atyához. Ezt cselekedték az apostolok is. Ezt cselekedték a mi egyházi énekiróink és költőink is. Sok énekünk van, amely imádságnak tekinthető, és részben az Atyához, részben a Fiúhoz van intézve, az Úr Jézushoz.

Ha vegyes összegyülekezés van valahol, akkor alkalmasnak látszik az Úr Jézus nevével segítségül hívni, mert Ő a mi Megtartónk és Idvezítőnk. De ha Isten gyermekei szűkebb körben gyülekeznek össze, akkor az látszik bibliai alapon helyesnek, hogy imádságukban az Atyához forduljanak. A Miatyánk nem a világ számára való imádság, hanem Jézus tanítványai számára való. Ez Isten gyermekeinek családi imája.

(Modersohn Ernő: 100 ellentmondás és homályos hely a Bibliában című könyvéből) ■

Imádság

Uram, ki másra vagy mi másra vágyakozhatnék, mint rád? Te vagy az én Uram, szívem, elmém és lelkem Ura. Mindenesztül ismersz engem. Minden Benned és Általad találja meg a forrását és célját.

Akkor hát miért folyton Rajtad kívül keresem a boldogságot és az elégedettséget? Miért kezellek továbbra is úgy, mint a kapcsolataim egyikét, ahelyett, hogy Te lennél számomra az egyetlen kapcsolat, amely az összes többinek az alapja? Miért törekszem továbbra is a népszerűségre, mások tiszteletére, sikerre, elismerésekre és érzéki örömeikre? Miért olyan nehéz számomra, Uram, hogy Téged tegyelek egyetlené? Miért vonakodom továbbra is teljesen átadni magam Neked?

Segíts, Uram, hogy hagyjam meghalni régi énemet és elengedjem a számtalan kisebb-nagyobb eszközt, amellyel még mindig hamis énemet építgetem és hamis vágyaimba igyekszem kapaszkodni.

Engedd, hogy újjászülessek Benned, és Rajtad keresztül helyesen lássam a világot, hogy minden cselekedetem, szavam és gondolatom dicséreted himnuszává válhassék.

Szükségem van kegyelmedre e kemény úton, mely elvezet régi énem halálához és egy Benned és érted élt új élethez. Tudom és hiszem, hogy ez a szabadsághoz vezető út.

Uram, oszlasd el bizalmatlanságomat, és segíts bizakodó barátoddá válnom. Ámen.

(Henri M. Nouwen: A Cry for Mercy) ■

„Amikor egy keresztyén kerüli a közösséget más keresztyénekkal – az ördög mosolyog
Amikor abbahagyja a Biblia tanulmányozását – az ördög nevet.
Amikor abbahagyja az imádkozást – az ördög örömeiben kiált.”
(Corrie Ten Boom)

SZIKSZAI BÉNI

Az imádság ereje

„De én imádkoztam érted” (Lk. 22:32.)

Nincs olyan keresztyén, aki ne lenne rászorulva mások imádságára. A keresztyén életben ez éppolyan lehetetlen, mint a világi létben.

Ha valaki elhatározná, hogy nem fog rászorulni senki segítségére és nem is fog elfogadni senkitől semmit, már a lelegején csődöt mondana az elhatározása. Minden ember már a világra jövele pillanatától rá van szorulva mások segítségére. Mi lenne vele, ha anyja nem táplálná, nem takarná be, nem tenné tisztába? És ez később is így van. Az az ember, aki azt gondolja, hogy nem szorul rá másokra, hanem mindent meg tud egyedül csinálni, magát csapja be. Nem ülhetne vonatra, nem húzhatna cipőt a lábára, nem vehetne fel ruhát sem magára, amennyiben azt más varrta, főleg, hogy a ruhára való anyagot is más készítette.

A hívő keresztyén rá van szorulva mások imádságára. Akkor is, ha ő maga imádkozó ember. Mint ahogy a tudós orvos is, bármilyen nagy tudású legyen, ha megbetegszik és műtétre szorul, mégis másokhoz kell fordulnia segítségért, mert magát nem műtheti meg.

Hasonlóképpen az imádkozó embernek is szüksége van mások imádságára, legfőképpen pedig szüksége van Jézus imádságára. Jézus megígérte, hogy imádkozik értünk. Ezt az ígéretét komolyan kell vennünk. Mi gyakran ígérünk meg másoknak valamit csak azért, hogy lerázzuk a nyakunkról, hogy megszabaduljunk tőlük. Jézus azonban megteszi, amit ígért.

*

1947 nyarán sok hajó vesztegelt hónapokon keresztül a Dunán az alacsony vízállás miatt. Nem tudtak továbbmenni, mert fennakadtak a zátonyokon. A másokért való imádság azonban megduzzasztja a kegyelem vizét. Így történt velük is, s a megduzzadt vizeken aztán már könnyű volt előrehaladni.

(Szikszai Béni: Utitárs – 365 bibliai elmélkedés) ■

GYÜLEKEZETI IMAKÖZÖSSÉG

Kedves Testvérek! Mindenkit nagy szeretettel hívunk imaközösségre minden hónap első csütörtökjén 18.00 órától a csobánkai imaházba. Hívogatunk imaközösségünkbe mindenkit, aki szeretné kifejezni Isten iránti hálóját, és fontosnak érzi gyülekezetünk lelki növekedését, a környezetünkben élő emberek lelki ébredését, Jézushoz való visszatalálását, hitbeli növekedését.

„Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.”
(Jak 5,16b) ■

David Livingstone halála

Az ismert Afrika-kutatóról és misszionáriusról, David Livingstone-ról (1813-1873) azt írják életrajzírói, hogy amikor teljesen az ereje végén járt, fekélyek és belső vérzések gyötörték, segítői már csak hordágyon tudták vinni Ilala (Zambia) mocsaras vidékein keresztül.

Éjszakára a permetező eső ellen kunyhót építettek neki. A bejárat előtt egy fiú örködött, hogy meghallja, ha Livingstone éjszaka hívja. Amikor a fiú reggel négy óraker megnézte, mi van vele, a misszionárius nem a hordágyon feküdt, hanem előtte térdelt. A fiú tele aggodalommal és félelemmel hívta a többi segítőt, akik végül félénken odalopakodtak a térdelő alakhoz, és aztán megrendülten kellett megállapítaniuk, hogy már hideg és merev volt. David Livingstone a térdein fejezte be nagy feladatát szívből szeretett Afrikájában, és imádkozva ment át az örökkévalóságba, mint egykor nagy Mestere – magányosan, de mégsem egyedül...

Néhány héttel korábban, az utolsó születésnapján ezt írta a naplójába:

„Jézusom, Királyom, Mindenem, újra Neked adom az egész életemet. Fogadd el, és add, tiszteletre méltó Atyám, hogy befejezzem feladatomat, mielőtt ez az év véget ér. Ezt kérem Jézus nevében. Ámen, így legyen.”

(Wolfgang Bühne: Jézus imaélete című könyvéből) ■

Istenről szabadon

SZABADTÉRI EVANGELIZÁCIÓ POMÁZON

2023. SZEPTEMBER 6-8.

Keresztyén életünk legnagyobb kérdése: hogyan tudunk Istennel kapcsolatba kerülni, Vele közösségben élni, és hogyan maradhatunk meg Jézus Krisztus útján. Talán valamennyien megtapasztaltuk, hogy kegyességünk napi rutinjai rendre elálmosítanak minket, kiüresednek imádságaink, gépiesekké és mind rövidebbekké válnak, egyre kisebb lánggal ég bennünk Krisztus iránti szeretetünk, vagy már csak pislákol, és ennek a lazuló kapcsolatnak biztos jele, hogy egyre kevesebb időt száunkunk Rá. Sokszor még a szolgálatunkat is megpróbáljuk Isten jelenléte nélkül végezni, mintha Krisztus nélkül is lehetséges volna Krisztus ügyében járni.

Ezeket a problémákra kerestek válaszokat és tárták fel a megoldáshoz vezető egyetlen utat az idei pomázi szabadtéri evangélizáció szolgáló lelkészeink igehirdetéseikben.

ISTEN JELEN AKAR LENNI AZ ÉLETEDBEN

JN 4, 1-30; 39-42

Már az első napon az volt a központi üzenete *Tóth Sebestyén* beosztott lelkipásztorunk mondanivalójának a samáriai asszony történetén keresztül, hogy „Isten jelen akar lenni az életedben”. Az alkalmak összefoglaló címe: „ISTENRŐL SZABADON”, nemcsak arra utalt, hogy kint vagyunk a szabadban, hogy Isten igéjét hallgassuk, hanem utalás arra a

problémára, hogy nem tudunk Istennel kapcsolatba lépni, vele közösségben lenni. Sokszor érezzük, hogy van valamiféle gát az életünkben, ami nem engedi, hogy igazán megélhessük, mit jelent Isten jelenléte az életünkben.

Gyakran mondják: Én szeretnék hinni Istennel, de nem tudom, hogyan kell. Nem tudom, hogy szólíthatnám meg. Ennek sok oka lehet. Lehet, hogy Isten, mint valami ismeretlen van csak jelen. Tudunk róla, de nem ismerjük. De lehet gát a bűntudatunk is. Szégyellünk a vétkeink miatt az Istenhez fordulni. Lehet ilyen gát, hogy valamiért haragszunk Istenre, olyanért, amit szerintünk nem lett volna szabad megengednie. Lehet ilyen gát a félelem is, hogy valójában nincs is Isten, és csak a plafonnak beszélek. Vagy hogyan van, akkor biztosan haragszik rám, vagy úgysem vagyok fontos számára.

Sok oka lehet, hogy úgy érezzük, az Isten nagyon távol van tőlünk, éppen ezért nagyon fontos a János evangéliuma 4. fejezetében olvasható történet, mert ebben Isten megmutatja, hogy számára nincs semmiféle akadály, ami elválasztana minket tőle, és hogy ez valójában így van a mi életünkben is.

A történet főszereplője, a samáriai asszony szintén sok teherrel küszködik. Szégyen, sértettség, fájdalom, amelyekről nem tud szabadulni. S ebben a helyzetben szólítja meg őt Isten Fia, Jézus Krisztus, a Megváltó. Előtte nincs akadály, nincs olyan nagy vétek, olyan nyomorúság, ami távol tartaná attól, hogy

belépjen a mi életünkbe. Ez mai életünk valósága is. Ő ma is oda akar lépni hozzánk, része akar lenni a mi életünknek. Mert nem akarja, hogy mi egyedül szenvedjünk ezen a világon, nem akarja, hogy egyedül küzdjünk és bukjunk el újra és újra, hanem szeretné az életünket megjobbítani, áldásaival kísélni, megújítani és újjá teremteni az Ő jelenléte által.

Lelkipásztorunk ennek megtapasztalásáról személyes bizonyítást is tett. Amikor gimnazista volt, Isten újra és újra belépett az életébe. Lehetett bármilyen gyenge, esetlen, makacs, önző és buta, akárhányszor is próbált Istentől elszakadni, Ő mindig odalépett hozzá, és visszahúzta magához. Nem akarta egyedül hagyni kínjaiban, nem akarta, hogy elveszett maradjon, hanem szeretetével vigasztalta, erősítette, és őt is újjáteremtette. Jézusban tehát a mi valóságunk is lehet, hogy Istennel szabadon közösségben lehetünk. Nem azért, mert megérdemeljük, hanem mert maga az Isten akar jelen lenni az életünkben. Mindent megtesz azért, hogy ne legyen semmiféle gát, ami elválaszt tőle, és a mindennapjaink részese legyen az Ő Lelke által, pont azért, mert Ő maga keres bennünket.

Jézus Krisztus nemcsak egy nagy gondolkodó, valami bölcs rabbi vagy egy különösen jó ember, hanem maga a Megváltó, Isten Fia. Őt látja meg benne a samáriai asszony is, és ez lesz az igazi áldás, az igazi gyógyulás az életében. Isten tehát nemcsak odalép hozzánk, hanem gyógyító és újjáteremtő jelenlétével van ott az életünkben, és éppen ezzel a jelenléttel kínál nekünk is megoldást és szabadítást.

Ugyanezt tapasztalta meg személyes életében igehirdetőnk is. Nemcsak azt élte meg, hogy Isten jelen van az életé-

ben, hanem hogy gyógyul. Amikor lelki fájdalmaiban szenvedve, a földön fetrengve könyörgött megoldásért, útmutatásért, akkor is meghallgatta. Akkor is Ő volt velem, amikor öngyilkos gondolatok kísértették, Ő húzta vissza és Ő mentette meg.

Bátran és szabadon szólíthatjuk meg tehát Istent, mert Ő szabadító és gátaikat nem ismerő Isten. Olyan Isten, aki mindenkor a szeretetével szeretne körülvenni bennünket. Az Ő jelenléte gyógyító, újjáteremtő jelenlét. Megszólít bennünket – ahogyan a samáriai asszonyt is megszólította –, és nekünk is az élet vizét kínálja: az Ő megváltó kegyelmét és Szentlelkének éltető jelenlétét. Mindannyiunkat hív; bátran szólítsuk meg Őt!

ISTEN ÖRÖME

LK 15,1-7

Nyilas Zoltán esperes úr másnapi igehirdetésében az evangéliumról, mint örömhírről, Isten és a keresztyén ember örömről volt szó.

Egy Dickens által is megírt régi történet szerint élt valamikor egy színész, akit arról jegyzett meg a történelem, hogy ő volt az első bohóc, aki az arcát fehérre festette és két nagy piros pontot az arcára. Ilyen groteszk módon igyekezett a világot megnevettetni. Grimaldinak hívták. Az orvosok is felfigyeltek arra, mennyire megvidámítja az emberek életét, már szinte terápia jelleggel javasolták a mélabús, szomorú embereknek, menjenek el, és hallgassák meg a nagy bohócot, és rögtön örömmel, vidámsággal telik meg a szívük.

Egy alkalommal bekopogott az orvoshoz egy gondterhelt ember. Elmondta a fájdalmait, mennyi minden sújtja őt, felesége is meghalt szülés közben. Azóta felnőtt a fia, és látja, hogyan teszi tönkre az életét, szinte halálos beteggé tette az alkohol, és hogy önmaga sem talál már az életében szinte semmi örömet. Az orvos rutinszerűen azt mondta, hogy a szomszéd faluban játszik Grimaldi, a híres bohóc, menjen el, hallgassa meg őt, akkor megvidámul a szíve. Mire az illető

azt válaszolta: „Doktor úr, én vagyok az a híres bohóc”.

Sokszor valamifajta álruhában, maszk mögött élve az életünket, könnyeket vagy éppen mosolyt rajzolva az arcunkra éljük a mindennapokat, és keressük a boldogságot, az örömet. Az öröm görögül: evangélium. Egészen pontosan ez a jó hír az örömhír: Az a hír, amit Isten mond az embernek, mely Isten országáról beszél, mely elmondja, hogy Istennek mi a nagy terve velünk, hogyan fordul oda az emberhez, hogy Isten országa jó.

Lukács evangéliumában a jó hírről olvasunk. Együtt vannak Jézussal a vámszedők, és ott vannak mellette a megkeseredett szívű, „jelentéktelen” emberek, akiket kizártak a templomi közösségből, a gyülekezetből, akiket a szó szoros értelmében mint a leprást kerülni kell. Jézus befogadja őket. Azokat, akik maguk is kizártnak gondolják, hogy bármilyen kapcsolatban lehetnek az Istennel, akiknek nincsen senkijük. De ez ott, abban a környezetben megbocsáthatatlan.

Mert egykor és ma is úgy gondolják az emberek, hogy az Isten előtt csak a feddhetetlenek állhatnak meg, csak az léphet az Isten országába, aki

már előre minden jóval rendelkezik. A törvény az törvény. A törvényben az Isten igazsága szólal meg, és ma is azt mondja, hogy a bűn az bűn, és a bűn nem kerülhet az Ő országába.

A törvény igazsága nem szűnt meg, de Jézussal valami egészen új jött el. Amikor Jézus elkezdte szolgálatát itt a földi életben, azt mondja: „Térjetelek meg, mert elközéltett, mert eljött, mert egészen közel jött, be lehet lépni Isten országába”. Jézussal megjelenik a kegyelem. Egy olyan ajtó nyílik ki, ami azelőtt zárva volt. Mindazok, akik távol voltak az Isten országától, mindazok, akik megvetettek, kiszolgáltatottak, akiket kerülnék, ők is beléphetnek. Az

örömhír az, hogy Jézus Krisztusban megnyílt Isten országa. Hogyan?

A kép, amit élénk hoz, a természet képe: a pásztor és nyájának a képe. Száz juh, melyből kilencvenkilenc ott marad, de van egy, amelyik elkóborol. Nem szokik el, csak elkalandozik. És eltéved. Amikor észreveszi, hogy egyedül maradt, hiába a tápláló fű, bánatosan béget, keservesen sír. Nem ismerős ez nekünk? Nem úgy van, hogy nem vagyunk mi távol az élő Istentől, csak úgy elkalandoznak a gondolataink,

elcsatangolnak a szándékaink, és észre sem vesszük, hogy eltévedtünk. A hét címe „ISTENRŐL SZABADON”, pedig mi inkább „ISTENTŐL SZABADON” akarjuk élni az életünket. Nem ismerős az a helyzet, hogy egyszer csak úgy érezzük, elvesztettek vagyunk?

Próbálkozunk, de nem találjuk az utat visszafelé.

Ekkor szólal meg az evangélium. Ekkor mondja azt a Szentírás, hogy a reménység Jézus Krisztus, a jó pásztor, aki elmegy az ember után, hogy megkeresse, megtalálja és hazavigye. Jézus Krisztus öröme a bűnös ember. Jézus Krisztus öröme az az ember, akinek szüksége van az élő Istenre. Jézus sohasem vette félvállról a te csalódottságot, a te fájdalmadat, hanem ugyanúgy a vállára vesz téged és mindannyiunkat, mint ahogyan a kereszttet is a vállára vette. Elhordozta a bűnt, hogy nekünk életünk legyen.

Az igében elveszett bárányokról van szó, a nyájáról, rólunk, de leginkább Jézus Krisztusról, aki az elveszettért jött. Ő megkeresi az elveszettet, hogy megtartsa az életét. Érted és értem jött Jézus Krisztus, a Bárány. Milyen furcsa a Bárány Jézus! Az Ószövetségben a levágott bárány azt jelképezte, hogy Isten életet ad az övéinek. Nem kívánja a bűnös ember halálát, hanem hogy megtérjen, és éljen. Az első húsvét páska-ünnepén Jézus volt ez a bárány, aki életét adta érted, értem. Istennek – bármilyen furcsának is tűnik – a bűnös ember az

Jézus Krisztus öröme az az ember, akinek szüksége van az élő Istenre.

öröme. A megtérésnek egyik nagy belső jele, hogy tudsz-e örülni Isten öröme- nek, hogy tudsz-e örülni a megtérőnek, tudsz-e örülni magának az élő Istennek, az evangéliumnak. A tékozló fiú történe- tében így szól az apai intelem az otthon maradt idősebb fiúnak: Örölnöd kelle- ne! „Vigadnod és örölnöd kellene, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.” Jézus érted jött, hogy felvegyen, hogy szeressen, hogy gyógyítsa, hogy életet adjon.

SZÓLÍTSD MEG ISTENT! ZSOLT 50,15

A harmadik és egyben utolsó alkalom igehirdetője *Tóth-Gados Eszter* lelki- pástor egy megragadó sze- mélyes bizonyosságtétellel kezdte prédikációját.

Hajnal van. Egy szo- bában ül valaki a földön. Nem azért ül a földön, mert annyira szeret ott ülni, hanem azért, mert odarog- gyott. Azért, mert vég- telenül elfáradt. És nem azért fáradt el, mert hajnal van, hanem mert annyira el- fáradt az életben. Mert elhagyták őt azok, akiket szeretett. Mert amit elter- vezett az életben, és biztosan hitte, hogy sikerülni fog, kiderült, hogy mégsem sikerült, hogy nincs rá szükség. Teljes kilátástalanság, hogy hogyan is lesz to- vább. Mert fájnak a tettei. Fáj neki, hogy mennyire rosszul bánt emberekkel, és fáj neki, hogy mennyire rosszul bántak vele, hogy egyedül van, hogy nincs kibe kapaszkodnia, hogy nem érti, hogy le- het ennyire nehéz az élet.

Ez egy nagyon valóságos pillanat volt az ő saját életéből, egy nagyjából hét évvel ezelőtti napon. Nem ismeretlen ez az állapot egyikünk számára sem. Mindannyian átélünk már ilyen pilla- natokat, amikor nem úgy alakulnak a dolgaink, ahogyan azt elterveztük, ami- kor minden kilátástalanná válik, amikor nagyon mélyen voltunk. Mi is talán meg vagyunk törve, elfáradtunk. Lehet, hogy minket is elhagytak, elveszítettünk va- lakit, aki fontos volt számunkra. Lehet, hogy nem viszonzták a szeretetünket.

Vagy nem sikerült az, amit elterveztünk. Lehet, hogy magányosak vagyunk, vagy félünk, de az is lehet, hogy egyszerűen csak van bennünk egy úr, amit nem tu- dunk mivel betölteni.

Isten azonban azt mondja neked, mindannyiunknak: „Gyere, szólíts meg engem! Hívj engem segítségül! Te hívj engem! Szólj hozzám akkor is, ha soha- sem szóltál, akkor is, ha kételkedsz, ha meggyengült a hited, akkor is, ha csak illemből szoktál megszólítani! Gyere, mert én tudni szeretnék rólad! Hívj se- gítségül a nyomorúságod idején! Miért? Mert nálam van jó helyen mindened: minden gyötrelmed, minden kételyed és minden örömed is. Én stabil alap szeretnék lenni az életedben.

Szólíts meg, lépj felém!

Ha nem ismersz, gyere, ismerj meg, mert én vagyok a szabadító a te életedben is!”

Fontos, hogy tud- juk: mindannyian szabadon léphetünk Isten felé. Szabadon vihetünk elé mindent, ami a szívünkben van.

Előle nem kell elrejtőzni. Ő

ismer minket. Ismeri a múltunkat, a jelenünket, mindent, amit esetleg szégyellünk, ami annyira bánt minket és folyton újra és újra eszünkbe jut. Is- meri a bánatainkat, a terveinket, min- dent, amiben hiányt szenvedünk. Vi- szont azt szeretné, hogy merjünk lépni felé, merjük hívni az Ő nevét.

A nyomorúság egy olyan pillanat az életünkben, amikor a mindennapok for- gatagában hirtelen megállunk. Mert az élettől vagy a másik embertől kaptunk egy pofont, ami kibillentett minket az addig hitt egyensúlyunkból. Hirtelen azt érezzük, hogy elfogy az erőnk, a maga- biztosságunk. És – bármilyen furcsán is hangzik, de – ez egy jó pillanat, mert ek- kor tudunk úgy igazán és őszintén ma- gunk felé fordulni. Ekkor merjük felte- ni azokat a kérdéseket, melyektől eset- leg éveken át menekültünk, és ekkor érezzük, hogy többre van szükségünk annál, mint amit eddig megoldásnak hittünk. Ebben a megtört, nehéz állapot- ban könnyebben nyitjuk meg magunkat

Isten előtt, aki nem kárhoztat minket, hanem őszinte szeretettel mondja: „Itt vagyok, gyere, hadd segítsék! Én meg- szabadítalak!” Ez pedig igazi öröm.

Istennel járni, rábízni magunkat, min- denünket, a legnagyobb megnyugvás az életben. Megnyugvás, mert van kire mindig támaszkodni, van kihez fordul- ni, kihez kiáltani, ha senki sem hallgat meg minket. Megnyugvás, hogy történ- jen bármi, kerüljünk bárhova, Istennek terve van velünk, Isten vezetni szeretne minket és megszabadítani. Ez az igazi szabadság. Mert ha Istenre bízunk az életünket, és azt mondjuk, Ő az ura min- den dolgunknak, akkor már nem füg- günk a világtól, más emberektől, hanem csakis Istentől, aki biztosít minket arról, hogy neki jó terve van az életünkkel.

Ő a legjobbat akarja: társunk szeretne lenni az életben. Ez pedig óriási felsza- badulás. Amikor Jézus Krisztus megvál- tásában meglátom ezt a szabadságot, azt, hogy valaki annyira szeret, hogy Is- ten létére vállalta a nyomorúságot és a halált, azért, hogy nekem szabadságom legyen a bűneimtől s mindentől, ami megkötöz, még a haláltól is, ez a legjobb dolog a világon. Istent követő embernek lenni nem megnehezíti az életet, nem lekorlátoz, hanem felszabadít. Aho- gyan Jézus is mondja: Ő nem azért jött a világba, hogy elítélje azt, hanem hogy megmentse. Kezet nyújt felénk, felemel minket, és átkarol. A szeretet, a megsza- badítás az első. Így áll Isten előttünk.

A prédikáció elején elmondott múlt- beli történet Eszter első Istenhez kiál- tásáról szólt. Az első alkalomról, amikor komolyan megszólította Istent. Hozzá kiáltott és a szabadítását kérte. Kérte, hogy vegye át az irányítást az élete fe- lett. A kiáltása pedig nem maradt válasz nélkül: Isten megmutatta, milyen dicső- séges az Ő szabadítása.

Szólítsd meg Istent! Merd rávetni minden terhedet, minden hitetlenség- gedet! Kezdd el Őt imádságban keres- ni! Indulj el az úton! Lásd meg, ismerd meg az Ő mérhetetlen szeretetét, amit irántunk, emberek iránt érez és azt a nyugalmat, biztonságot, amit Ő tud nyújtani nekünk, mert nála van az igazi szabadulás!

(Összeállította: Puskás Attila) ■

Az igazak gyökere

Van egy alapvető különbség az apáink által megértett és megélt hit, és a gyermekeik által elgondolt és gyakorolt hit között. Ők a dolgok gyökerével törődtek, míg az utóbbiakat csakis a gyümölcs érdekli. Ez gyakran megnyilvánul némelyik nagy keresztyén lélekhez való hozzáállásunkban, mint a régiek közül Augustinus és Bernát, vagy a későbbi időkben Luther és Wesley, akiknek neveit tiszteletben tartjuk ugyan, leírjuk életrajzaikat is, de hajlamosak vagyunk csakis a gyümölcsüket dicsérni és csodálni, és nem törődni a gyökérrel, amelyből a gyümölcs termett.

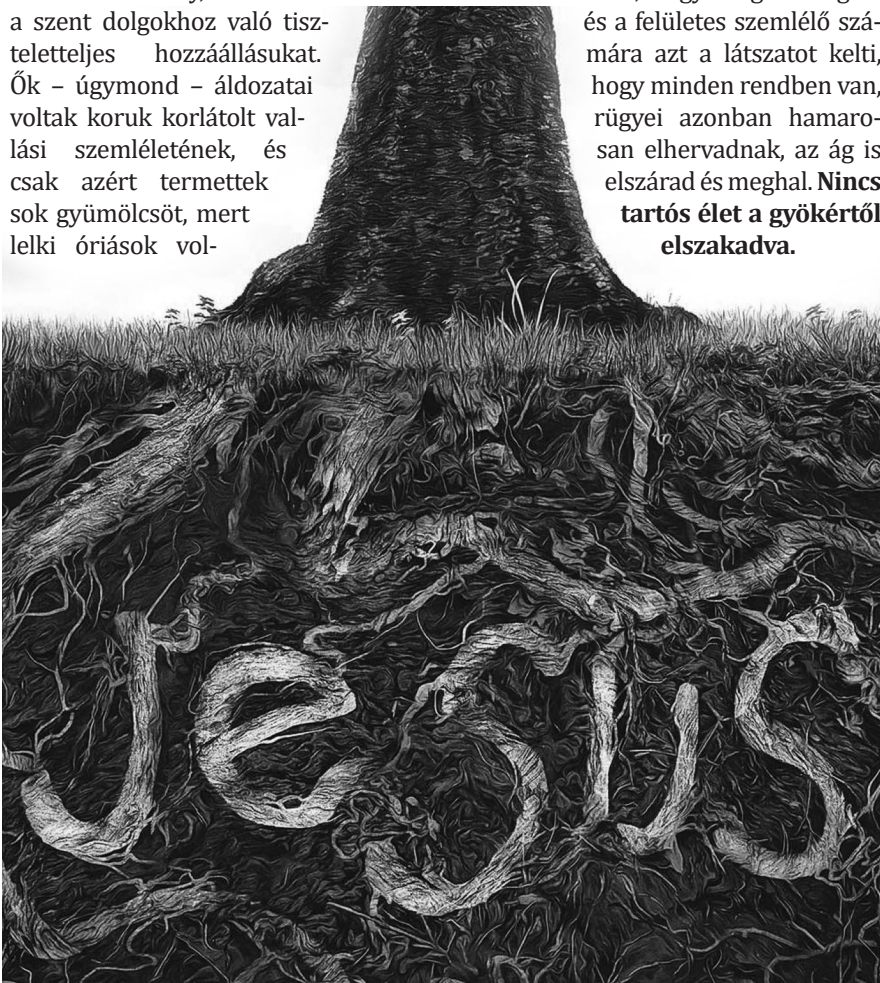
„...az igaznak gyökere ad gyümölcsöt” – mondja a Példabeszédek 12:11 (Károli). A régi keresztyének a gyökeret gondozták, ápolták, és volt türelmük kivárni, amíg a gyümölcs megtermett és beérett. Mi azonban azonnal látni akarjuk a gyümölcsöt, még akkor is, ha nincs gyökerünk, de ha van is, az nem megy mélyre, ezért elszárad.

A modern, türelmetlen keresztyének lemosolyogják a régiek egyszerű hitét és a komoly, Istenhez és a szent dolgokhoz való tiszteletteljes hozzáállásukat. Ők – úgymond – áldozatai voltak koruk korlátolt vallási szemléletének, és csak azért termettek sok gyümölcsöt, mert lelki óriások vol-

tak. Azt gondoljuk, jól tesszük, ha utanozzuk őket a gyümölcsstermésükben, anélkül, hogy elfogadnánk hitvallásuk teológiáját, és megterhelnék magunkat a hit dolgaihoz való túlzó, „minden vagy semmi” hozzáállásukkal.

Ezeket mondjuk, vagy talán csak gondoljuk, de a megtapasztalás, a bölcsesség és minden természeti törvény bizonyítja óriási tévedésünket. Az ág, amely a viharban letört a fáról,

lehet, hogy még kivirágzik és a felületes szemlélő számára azt a látszatot kelti, hogy minden rendben van, rügyei azonban hamarosan elhervadnak, az ág is elszárad és meghal. **Nincs tartós élet a gyökértől elszakadva.**

Sokan, akik ma keresztyéneknek mondják magukat, letört ágon próbálnak gyümölcsöt teremni. Amikor belefeledkezünk külső dolgokba és a látszatot tartjuk szem előtt, a lelki életünk gyökere nem kap táplálékot. Ma sokaknak a siker és annak bizonyítása a fontos. A gyülekezetekben divatba jött a lázas tevékenykedés és fontoskodás. Az igazság meghatározása is megváltozott: az az igazság, ami hatásos eredményt tud hozni.

Ha a gyökere egészséges, akkor szinte minden vihart képes kiállni egy fa, de a fűgafa, amelyet az Úr Jézus megátkozott, gyökereitől kiszáradt. Ha Isten népe mélyen az Úrban gyökerezik, akkor elpusztíthatatlan, de semmi sem bír megmenteni egy olyan gyülekezetet, amelynek gyökerei kiszáradtak. Sem ösztönzés, sem pénz, sem gyönyörű épület nem adhat életet a gyökértelen fának.

Találó szóképet használt Pál apostol, amikor azt mondja: „Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva” (Ef 6,17). Milyen különös és furcsa illusztráció, azonban újra mondja: „Gyökerezetek meg és épüljetek fel őbenne, erősödjetek meg a hit által” (Kol 2,7). A hívőt egy mélyen gyökerező fának képzeli, ugyanakkor egy erős alapokon álló templomnak is.

A Biblia és a régi idők nagy szentjei mind ugyanazt üzenik nekünk: Ne fogadjunk el semmit, amit igével nem tudunk alátámasztani! Ne vegyünk semmit se természetesnek! Menjünk vissza a gyökerekhez! Nyitott szívvel kutassuk a Szentírást! Keresztjeinket hordozva kövessük az Úr Jézust, és soha ne kövessük a felkapott, népszerű vallási divatot! A tömegnek soha nincs igaza. Minden nemzedékben kevés az üdvözülők száma. Biztosra menj, hogy te közöttük legyél!

„Nem erősül meg ember az istentelenséggel; az igazaknak pedig gyökerek ki nem mozdul.” (Péld 12:2. – Károli) ■

BENEDEK JULIANNA

Testvérgyülekezeti találkozó Verőcén

Szeptember 10-én testvérgyülekezeti találkozón vetünk részt Verőcén. Régen voltunk már így együtt, ezért nagyon örültünk a verőcei testvérek meghívásának, és szép számmal látogattunk el gyülekezetünkől lelkipásztoraink és hitveseik, Nyilas Zoltán esperes úr és kedves felesége, Andrea, Tóth Sebestyén beosztott lelkipásztorunk és kedves neje, Eszter, valamint friss házaspárjaink, a gyakorlati évét nálunk töltő Boross Sámuel teológiai hallgató és élete párja, Réka vezetésével.

Nézegetve a bejáratnál ajándékba kapott könyvjelzőt, melyen egymás alatt látható a pomázi és a verőcei templom, párommal rögtön megállapítottuk, mennyire hasonlít a két templom egymásra. Nem „ikrek”, de „testvérek”. Nem beszélve a gyülekezeteink kapcsolatának mély gyökereiről a szószékek mögött tanúskodó feliratról: „Ez hely Isten háza, Mennyország kapuja, Hol zeng Szent Nevének örök Halleluja...” Az 1790-es években a pomázi Magyar György uradalmi inspektornál volt házitanító Szilvássy Mihály (később pomázi kántor-tanító, rector), ugyanebben az időben a verőcei lelkész Szilvássy Gábor volt, aki 1785-ben felépítette a verőcei templomot. Nyilvánvalóan nem véletlen tehát a feliratok szövegének majdnem

teljes azonosság. De ezen kívül is sok-sok közös emlék köt egymáshoz és tesz bennünket valóban testvér-gyülekezetekké. Erről tartott előadást és foglalta össze évszázadok közös történetét köszöntő beszédében Nyilas Zoltán esperes úr az 1Mózes 28,16-17 versei alapján. Hangsúlyozta: a régiek szerint „az iskola az eklézsia szemináriuma, vagyis veteményeskertje, ahol hintik az evangéliumot, és ahol hallják az evangéliumot, és ahol várják, hogy kikeljen.” A régi időkben, ha valaki lekipásztor szeretett volna lenni, annak először tanítónak kellett lennie. Ezért Pomázon is először iskolát építettek ősünk, csak utána templomot. Verőcén pedig ma is a gyülekezet a fenntartója a református iskolának.

Gyülekezeteink kapcsolatában a mai időkben is Isten igéje a legfontosabb, felszólítva minket arra, hogy „*A testvéri szeretet maradjon meg közöttetek*” (Zsidók 13,1). Így ajándékoztuk meg a verőcei gyülekezetet egy kézzel festett, berámázott igés képpel, melyen a következő ige olvasható: *Jézus mondja: „Menjétek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”* (Mk 16,15)

A verőcei testvérek túlradó szeretettel fogadtak bennünket. A templomi áhítat és köszöntők után együtt örülhettünk a templomkertben felépített új színpadnak, melynek avató ünnepsége keretében a verőcei gyülekezet pedagógusainak, gyermekeinek szolgálatát hallgatva épülhettünk hitünkben, együtt énekelve velük Urunkat dicsőítő énekeiket. Még néptánc-bemutatóban is részünk lehetett, és a 87 éves Erzsi néni kedves határozottsággal, mikrofon nélkül elmondott verse is lelkéig

megvidámított mindenkit, biznyságot téve, hogy a Krisztusban megélt időskor nem az élet vége felé visz bennünket, hanem az örök szeretetbe.

Műsoruk végén a verőcei gyülekezet lelkipásztora, Böttger Antal tiszteletes úr megköszönte a résztvevők odaadó szolgálatát és a hívek anyagi, illetve kétkézi segítségét a színpad megépítésében, de kiemelte, hogy mindezért a dicsőség egyedül Istené. Majd gulyásleves kovászos kenyérrrel, kemen-

cében sült kalács és finom háziütemények kerültek a szeretetvendégség asztalaira, melyeket körbeülve, estébe hajló beszélgetéseket folytathattunk házigazdáinkkal és egymással.

Isten gondviselő kegyelme alatt jó hangulatú és örömteli volt az együtt-

lét, és reméljük lesz folytatása is a kapcsolatunknak, és megszívleljük, amit fenti igénk folytatásában olvashatunk: „A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek – tudtukon kívül – angyalokat vendégeltetek meg.” (Zsidók 13,2) ■

LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

Reformációi hitvallás

SOLA SCRIPTURA – EGYEDÜL A SZENTÍRÁS

Hiszem, hogy egyedül a Szentírás Isten számunkra érthető, bennünket megszólító tiszta és igaz szava. Innen ismerhetem meg Urunk rám és az egész világra vonatkozó akaratát. Hiszem, hogy a Szentírásban megtalálom az igazságot az emberről és Istenről. Hiszem, hogy az Istennel való kapcsolathoz és a helyes életvitelhez elegendő az, amit a Biblia tartalmaz. Hiszem, hogy Isten Igéje megmutatja a helyes utat, életet teremt, és eljuttatja hozzánk Krisztus végtelen szeretetét, és ehhez az Igéhez sem hozzátenni, sem abból elvenni nem szabad.

SOLA FIDE – EGYEDÜL A HIT

Hiszem, hogy az igaz ember hite által él. Hiszem, hogy Isten a hit útját adta az Ő megismerésére. Ahhoz, hogy Istennek tetsző életet éljek, elegendő benne bízni, a jótettek majd ebből a hitből fakadnak maguktól, a Lélek munkájából, hálánk jeléül. Hiszem, hogy Isten nem vár tőlem teljesíthetetlen feladatot, csupán azt, hogy szívembe zárjam beszédét, és teljes szívvel hagyatkozzam Őrá.

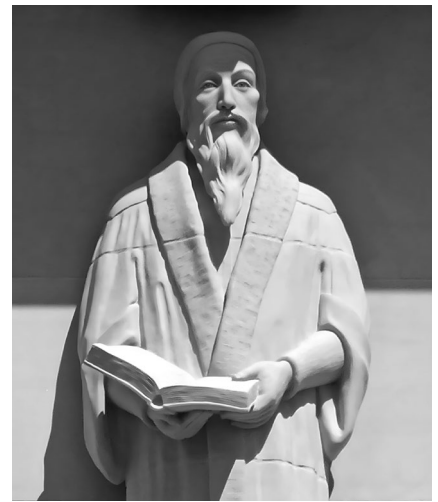
SOLUS CHRISTUS – EGYEDÜL KRISZTUS

Hiszem, hogy Jézus Krisztus az én Uram és Megváltóm, aki nekem is bűnbocsánatot szerzett a kereszten. Egyedül azért mehetek be a mennyek országába, mert Ő áldozatot vállalt értem és utat készített nekem oda. Semmi más nem kell, hogy életem elérje célját, egyedül az, hogy Őbenne bízzam és Rá építsem életemet. Hiszem, hogy Jézus Krisztus, Isten Fia feltámadt és él, ma is velünk van, és velünk lesz minden napon a világ végezetéig.

SOLA GRATIA – EGYEDÜL A KEGYELEM

Hiszem, hogy a magam erejéből nem tudom sem a Tízparancsolatot, sem a szeretet parancsát betölteni. Hiszem, hogy a magam erejéből nem lennék képes semmi jót tenni, ez egyedül Isten kegyelméből lehetséges. Minden kegyelem Jézus Krisztus Urunk mérhetetlen jósága, amelyet nekünk ajándékoz. Hiszem, hogy ma van a kegyelem napja, ma van itt az üdvösség Jézus Krisztus Urunk által.

(Imádkozz velünk – Imádságok, történetek című könyvből) ■

Kálvin János imája

Mindenható Isten, mennyei Édesatyánk, azt ígérted, hogy kéréseinket meghallgatod, ha azokat a Te szeretett Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében terjesztjük Eléd.

Kérünk, segíts, hogy egyedül Rajtad csüngve, s egyedül a Te előrelátásodra hagyatkozva, szilárdan higgyük, hogy gondoskodsz életünkről és üdvösségünkről, aminek következtében mi valóban biztonságban érezzük magunkat; még ha a legádázabb vihar is tör ránk, mi akkor is teljes nyugalomban maradjunk, míg végül az örök és lelki nyugalomhoz eljutunk, amit a Mennyekben már elkészítettél számunkra a mi Urunk Jézus Krisztus által.

És kérünk Téged minden emberért, mivel Te az egész világ Üdvözítője vagy. Kiváltképpen könyörgünk azokért, akiket kereszttel vagy betegséggel látogattál meg, akik a testnek vagy a léleknek egyéb próbáit és gyötrelmeit szenvedik. Könyörgünk Hozzád értük.

Vallást teszünk azért a Te színed előtt, hogy egyszülött Fiadba, a mi Urunk Jézus Krisztusba vetjük egyedül hitünket és reménységünket, bizonyosak lévén afelől, hogy hit által részeseivé lehetünk a Te Benne kijelentett kegyelmednek, melyet adj meg nekünk itt és az örökkévalóságban az Ő nevéért.

Amen. ■

ALFÖLDY-BORUSS DEZSŐ

Kálvin János „hirtelen megtérése”

„Subita conversio” azt jelenti: „hirtelen megtérés”. Akkor következik be valaki életében, amikor Isten a szívét egyik pillanatról a másikra úgy megváltoztatja, hogy az illető biztosan tudja, mi történik vele. Ez egy csodálatos esemény, amely szétválasztja a régit az újtól, a sötétséget a világosságtól, a bűnöst a megigazulttól, a hitelenséget a hittől, az Istentől távoli életet az Isten közelségétől. Kálvin megtérése is ilyen volt. Isten egyszerre adott a szívébe olyan változást, amely lezárta korábbi vívódásait, kétségeit. Mintegy lehántotta róla a pápizmus bilincseit, és az evangélium népének tagjává tette.

A tizennégy éves Kálvin akkor találkozott először az evangéliummal, amikor Párizsba került. A nagybátyjánál, Cauvin Richard lakatosmesternél lakott a Saint-Germain l'Auxerrois templommal szemben. Vélhetően nyugodt hely volt ez, ahol megkapta azt a családi támogatást, amire szüksége volt. Később is, amikor már diákként a Sorbonne kollégiumában, majd magán-szálláson lakott, ide mindig visszatérhetett.

Ebben az időben már komoly evangéliumi hatások érték a De la Marche gimnáziumban, tanulmányainak első színhelyén. Az intézet főtanára Mathurin Cordier volt, aki latint oktatott. Feljegyezték róla, hogy a hugenotta üldözések miatt később Kálvinhoz menekült Genfbe, és ott halt meg késői öregségében. Az 1Thesszalónikai levél magyarázatát Kálvin neki ajánlotta. Feltételezhetjük, hogy már akkor a hit embere volt, és kapcsolatban állt azokkal, akik evangéliumi eszméket vallottak. Ily módon Kálvin fiatalkori lelki fejlődését jelentősen serkentette. Teodor König, az 1862-ben magyarra fordított Kálvin-életrajz szerzője jó érzéssel látta, hogy milyen nagy jelentősége volt ennek a kapcsolatnak a nagy reformátor életére nézve. A fiatal Kálvin nála talál-

kozott először Farel Vilmostal is, akivel később a sorsuk összeforrt. Farel az evangélium lángoló lelkű hirdetőjeként már 1523-ban (!) ismert volt Párizsban, ahol megvetette az első reformációi gyülekezet alapjait.

Kálvin János hamarosan a Montaigu kollégiumba lépett (College Montaigu volt a Sorbonne korábbi neve). Itt tanult Kálvin. Az egyetem diákjai között ott volt Rotterdami Desiderius Erasmus is, aki később hitelesen leírta az ottani állapotokat. Kálvin mindenesetre nem sokáig lakott a kollégiumban. Ösztöndíjai révén megengedhette magának, hogy külön szállást béreljen. A Sorbonne és a Pantheon mellett a Rue Valette sarkán volt az a ház, amelyben lakott.

Hol találkozott Kálvin a Krisztus-hívőkkel? Házi alkalmakon, titkos összejöveteleken. Az 1523-tól 1529-ig tartó

tanulmányai alatt végig szoros kapcsolatban állt az evangéliumi körökkel. A király udvari orvosa, Cop Vilmos lakásán rendszeresen találkoztak azok, akik a reformáció eszméivel szimpatizáltak. Szinte naprakészen kapták a híreket Németországból és Svájcából. Itt formálódott a barátsága Cop Miklóssal, a Sorbonne későbbi rektorával is.

Ekkor már voltak mártírjai a reformációnak. Kálvin látta mindezeket, de különösebben nem foglalkoztatta. Ahol tanult, papnevelde is működött, így szinte biztosnak tűnt, hogy az ifjú klerikus majd papként tér vissza Noyonba. Apja révén, aki ekkor püspöki titkár volt, több papi javadalmat is elnyert. Eleinte római katolikus szellemben prédikált: „Én a pápaság babonáihoz nagy makacssággal ragaszkodtam, s nem volt könnyű ezen mélységes fertőből kiszabadulnom.” Két világ küzdött egymással az ifjú lelkében. Ezekről az időkről írta 1556-ban Kálvin a következőket: „Már szinte azon voltam, hogy kijöjjek a pápizmus sötétségéből, és már megízleltem az egészséges tudományt, mégis annak híre, hogy Zwingli és Oecolampadius az úrvacsorát csak szimbólumnak tekintik, messze visszavetett engem... Ezután szereztem tudomást a marburgi kollókviumról.” Mindezek, amiket leírt, 1529. októbere előtt kellett hogy történjenek, akkor, amikor még nem zajlott le a marburgi kollókvium. Ez azt jelenti, hogy 1529-ben még nem jutott élő hitre, inkább egy vívódó, kereső, felébredt lélek képét mutatja.

Apja később úgy döntött, hogy a fia mégse menjen papi pályára, hanem inkább az atyai hivatást válassza: legyen ő is jogász. Kálvin engedelmeskedett neki, otthagyta Párizst, és Orléans-ba, majd Bourges-ba ment jogot tanulni.

Orléans neves tanára akkoriban egyebek között a reformációi eszméket valló Robert Olivétan volt. És Kálvint itt érte el Isten Lelke, itt hozott egy komoly döntést, itt történt meg életében a *subita conversio*.

Nyilván ennek több emberi eszköze is lehetett. A tanára között Robert Olivétan mellett ott volt Vollmar Melchior is, aki a németországi reformáció hatására lett az ébredés embere, de diáktársai is, akiket Isten felhasznált ennek a fiatalembernek a megtérésében.

Arról nincs adat, hogy milyen szoros kapcsolatot ápoltak szülei a hívő rokonnal, Robert Olivétannal. Kálvin vélhetően már korábban is találkozott vele. Az viszont tény, hogy a híres orléans-i jogász és nyelvész elő hitű, evangéliumi ember volt. Isten kegyelmének rendkívüli mértéke ez, ha valakinek a családjában újjászületett ember él! Sőt mi több, Olivétan – egyébként nagybátyja Kálvinnak – volt az első olyan bibliafordító, aki eredeti nyelvekből franciára fordította a Szentírást.

Olivétan ebben az időben a valdens gyülekezetekben prédikált. Az Alpok elrejtett falvaiban élő evangéliumi nép és a franciaországi hívők szoros lelki kapcsolatot ápoltak egymással. Meghívták Olivétant evangélizálni. Miközben prédikált, néhányan felsőhajtottak: „De kár, hogy nincs saját Bibliánk! Le kellene már fordítani franciára!” Robert Olivétan itt megállt, és elmondta, hogy ő már kész a fordítással, csupán pénze nincs, hogy kiadja. Ekkor az egyébként sem jómódban élő valdensok összeadták az 500 aranytallért a nyomdai költségekre. Az első francia Biblia 1535. június 4-én jelent meg Pierre de Vingle nyomdájában. Ekkor már Kálvin is az evangélium embere volt, ő nézte át a fordítást. Óriási dolog volt az, hogy a középkor végén, abban a katolikusok által uralt világban, a leláncolt Biblia idejében valaki lefordította nemzeti nyelvre a Szentírást! Akkor, amikor a római katolikus teológián nem a Biblia volt a mindent meghatározó „szent könyv”, hanem a sok-sok pápai enciklika és egyéb zsinati irat volt az irányadó. Ekkoriban mondta el Menno

Simon Németalföldöm, hogy úgy végezte el a teológiát és úgy szentelték pappá, hogy egyszer sem olvasta a Szentírást.

Miután Kálvin átment Orléans-ba, Isten folytatta a munkát, amit elkezdett benne. Mellé adta Wollmart Melchiort, miközben megmaradt a kapcsolata az unokabátyjával, Robert Olivétannal is. Készült egy korabeli rézmetszet, amely ma is megtalálható a genfi Kálvin Múzeum alagsorba vezető lépcsőjén. A tekintélyes középkorú tanár beszélget egy fiatalemberrel, egy könyvekkel és egyszerű ágygal berendezett kicsiny szobában. Az asztal mellett ott ült Olivétan és a fiatal Kálvin. Talán éppen ezeket a csendes beszélgetéseket használta fel Isten Kálvin életében, hogy teljes világosságot nyerjen. Erről később így írt visszaemlékezéseiben: „Isten hirtelen megtéréssel fordította szívemet magához”.

Mindez természetesen nem ment harc nélkül. Stickelberger feljegyzi, hogy milyen határozottan kellett Olivétannak több alkalommal is érvelnie, hogy Kálvin megértse az evangélium lényegét. Ilyeneket mondott neki: „Ó, barátom, hagyj fel az efféle beszéddel: az atyák, a doktorok, az egyház! Inkább indulj a próféták, az apostolok, a Szentírás után!” A *subita conversio* tartalmát Kálvin így írta le: „Mintha hirtelen fény világított volna rám, olyan tisztán ismertem fel, hogy micsoda tévelygő örvényben és szemétben voltam!”

Tény az, hogy már orléans-i ideje alatt hitre jutott, valószínűleg 1529-ben. Erre emlékeztet az orléans-i ágostonrendi szerzetesek rendházában ma is látható ún. Kálvin-lodzsa, ami egyfelől az utca felé ível, míg befelé kis szószéket képez. Kálvin beszélt innen a szerzeteseknek a Biblia titkairól. Amikor Bourges-ba ment át, hogy az ottani egyetemen a

híres professzort és jogtudóst, Alciét-t hallgassa, már Isten igéjének hirdetője volt. A város egyik terén ma is ott áll az a kő, amit szószéknek használt, miközben a diákoknak prédikált. Orléans-i jogi tanulmányai során állandó kapcsolatot tartott a párizsi hívő körökkel. A francia protestáns könyvtárban, annak bejárati lépcsősorán egy tábla őrzi ennek emlékét: „Itt járt

Kálvin János 1529-ben, Orléans-ból érkezett, hogy a hívőkkel találkozzon!”

Amikor apja halála után (1531-ben) visszatért Párizsba, akkor már az evangélium elkötelezett híveként ismerték. Gyakran megfordult az itteni protestáns hívők kicsiny templomában, sőt többször prédikált is.

Talán azért nem maradt fenn több részlet lelki harcainak ezen szakaszáról, mert amikor 1533-ban a Cop Miklós Sorbonne-on elmondott rektori székfoglalóbeszédének megírása ürügyén le akarták tartóztatni, Morin felügyelő valamennyi iratát, levelezését, személyes feljegyzését lefoglalta. Talán egyszer majd előkerülnek ezek a francia inkvizíció késő-középkori irattárából. Kálvin tehát megmenekült, mert barátai a lepedőkből kötelet csavarva leengedték a Fortet Kollégium toronyszobájából (Kálvin-torony), majd vincellér ruhába öltözve menekült el Párizsból, de feljegyzései ott maradtak.

Az általa írt székfoglaló beszéd gondolatai és akkori forgolódása a hívő körökben mind-mind arról tanúskodnak, hogy ő ekkor már az evangélium elkötelezettje volt. A hugenották titkos gyülekező helyén, a Pelikánhoz címzett vendégfogadóban és a Rue Jacob utcai kis templomukban összegyűlt hívek nagy lelki szomorúsággal hallgatták beszédeit. Itt gyülekeztek össze a reformáció hívei, itt formálódott és erősödött a párizsi reformátusság. Kálvin beszéde magával ragadó volt, és sokakat az Úrhoz vezetett saját példaadása és oda-szánása, amit híres jelmondatában így fogalmazott meg: „Szívemet égő hálaáldozatul az Úrnak adom!”

(Alföldy-Boruss Dezső: *Reformáció valójában című könyvéből*) ■

IZSÓ MIHÁLY

A pomázi református templom toronyórája

Amikor a szerkesztő megkért, hogy írjak pár sort az újságba a templomunk órájáról, azért rákérdeztem: A műszaki tartalomra gondolsz? Mert az bizony igen érdekesen van megoldva, lehet róla mit mesélni. De inkább az óra története érdekelt. Félttem, hogy nagyon vissza kell menni az időben, azt gondolva, hogy nyilvánvalóan a templom villamosítása idejében készülhetett. Meglepődtem, amikor kiderült, hogy viszonylag nem is olyan régen valósult meg a régi álom. De ne rohanjunk ennyire előre, nézzük csak sorjában.

Judjuk, hogy kezdetben a harangokat természetes emberi módon működtették, azaz a harangozó kellő időben felballagott a toronyba, és a két kötelet megfelelő ütemben húzva, lengésbe hozta azokat. Amikor a villany bevezetésre került a templomunkba – talán a '60-as évek közepén –, adódott, hogy automata elektromos harangozónk legyen.

Akkoriban többféle megoldás is létezett, de 1973-ban elődeink talán a legegyszerűbb és legjobb változatra szavaztak: a két harangot egy-egy nagyméretű elektromágnesre bízta programóra szerinti időzítéssel. A harang nyelve rögzítve van, a mágnes által billegtetett harangtest a nyelvhez ütődik, és csodálattal hallhatjuk azt a semmivel nem utánozható harangzúgást. A túllengést egy elmes kapcsoló akadályozza meg.

Aki mostanában Pomázra jön, és átutazik a Hősök terén, annak biztosan megakad a szeme az 1828-ban befejezett, klasszicista stílusban épült gyönyörű templomunkon. Biztos így volt ez régen, 1998 előtt is, csakhogy akkoriban az órák helyei még befalazva néztek a négy égtáj felé, pedig anno az építők betervezték és kialakították a

Amikor még nem volt óra a templomtoronyon

helyüket. Adódott a hiányérzet, jobban mutatna a templomunk órával, és különben is, miféle dolog az, hogy Pomáz egyik legszebb terén állva, nem tudjuk megnézni, hány óra van.

Már a középkor óta léteznek mechanikus toronyórák, amelyeket fogaskerekek hajtanak – hasonlóan, mint a klasszikus fali ingaórában, csak nagyban. Mutatók, fogaskerekes osztómű, a pontosságot meghatározó alkatrészek,

és a működtetést rábízzák a gravitációra, vagy egy méretes rugóra. A '90-es évek elején természetesen már csak elektromos megoldás jöhetett szóba, de mi nem ilyen régifajta órát akartunk. Ekkor *Pap László* lelkészünk ajánlatot kér egy osztrák cégtől. Meg is kezdik a gyűjtést az órára, de a borsos összeg miatt végül más hasznos célra költik az összegyűjtött adományokat.

Kis idő múlva rátalálnak *Konkoly József*re, a témában járatos villamosmérnökre, akit *Réz László* presbiter megkérdezi a részletekről. Megkéri a mestert, tartson terepszemlét nálunk, nézze meg, mit lehetne kezdeni. Konkoly József el is jön Pomázra, és teljes felújítást javasol, központi vezérlést, ami kezeli a harangok billegtetését és a négy darab toronyórát, sőt úgynevezett kongatással jelzi a negyedeket, feleket, háromnegyedeket és az órák számát.

Összefoglalva tehát, három fő egység működik: egyrészt a régóta meglévő két harangot billegtető elektromágnes, másrészt maga a négy toronyóra az osztóművel, harmadrészt a harangok oldalára szerelt szintén elektromágneses „kongató”, ami jelzi a negyedeket, feleket, háromnegyedeket, és üti az órák számát más-más hangon.

Az elképzelés megvalósult, az akkori kor színvonalának megfelelő legjobb és legegyszerűbb módon. Manapság már vannak modernebb kivitelezések, de a korszerűsítés jelentős anyagiakkal járna. Ez irányba már töretlenül érdeklődés gyülekeztünk részéről több gyártónál is.

Lehetséges, hogy majd bele kell vágni ebbe a beruházásba, és nem megvárni amíg egy javíthatatlan hiba bekövetkezik. Ugyanis a leggyengébb láncszem véleményem szerint az elektronikus vezérlő egység, amelynek bizonyos alkatrészei nehezen pótolhatók.

Engedtessék meg pár érdekességet még megemlítenem.

A templom jó pár évvel ezelőtti külső renoválásakor megmértem az óra számlapjának átmérőjét, és bizony csak 70 cm volt, azaz a mutatók hossza körülbelül csak 30 centiméter, pedig letről jóval nagyobbak tűnik, legalább is nekem. Az óra pontosságát egy kvarckristály adja. Néha siet vagy késik picit, de ez korrigálha-

tó, és vannak ugyan rendkívül pontos dolgok, de ez nem az, és ez lehet, nem is olyan nagy baj. Pár hónapja az északi óra késett néhány percet, de ez nem jelentett tragédiát. Olaszországban létezik olyan toronyóra, ahol ez direkt így van, azért, hogy az ördögöt becsapják, és elkessen.

Az órák nyolc darab mutatóját egy öklömnyi nagyságú kis villanymotor mozgatja, méghozzá az egykori Bakony Művek által gyártott gépköcsi ablaktörlő motor. A nagy mechanikus áttétel miatt ez nem okoz különösebb megerőltetést neki. Nemrégiben ugyan 25 évi hűségesszolgálat után nyugdíjazni kellett, de ez azt hiszem több is, mint ami elvárható volt ettől a kis szerkezettől, főképpen azért is, mert 24 órás folyamatos időrendben dolgozott.

Jómagam gyomai születésű vagyok. Gyoma hatalmas református templomában már a '60-as években volt toronyóra – még régifajta mechanikus –, és emlékszem, amikor kisgyerek voltam, és nem létezett még semmiféle elektromos kütyü, se villany, se rádió, se mobil – esetleg detektoros rádió itt-ott –, akkor bizony a nagyapám a toronyórához igazította a saját konyhai Wecker-óráját, úgy, hogy a gang végén kis számlira állt, hogy lássa a távoli tornyot, hány órát mutat.

Ha műszaki okok miatt néha megállt az óra, senki nem kezdett kapkodni fűhöz-fához, mert tudták, hogy az idő bizony megy tovább a maga útján, addig, amíg kell, mert van Valaki, Aki felügyeli. A régiek, ha meghallották a harangok zúgását, nem rendőrért kiáltottak csendháborítás miatt, hanem szépen időben elindultak a templom felé az istentiszteletre. Na, de ez ma is így van, nem kell elkeseredni! Ezért énekeljük hangosan: „Ne aggodalmaskodjál, nézz Istenedre fel!” (RÉ 586.) ■

SEBESTÉNY-JÁGER ORSOLYA

Maradj velem

Ó, Uram, engedj magadhoz.
Elég, ha sejtem, hogy Te jelen vagy.
Csöndes lényemből visszazerdül Feléd
minden sejtem. Kérlek, maradj.

S ha mások elfordulnak tőlem,
Maradj velem este, s ezüst reggelen,
szelíd hűséged kíséretén tovább,
s Te maradj, kérlek, maradj velem.

S ha úgy vélném, a könnyek
kifogyhatatlan el nem apadnak,
vagy sivataggá válnék, halottá,
majd élek újból csak a Te szavadnak.

S hadd kiáltsam bátran, hogy: nem!
ha arcomba kúsznak, éjfekete ágak.
S kérlek, Te maradj, maradj velem.
ha mégis messzire sodornának.

Ezer utamból válaszd ki az egyet,
s add tudtomra: ez út melyik legyen,
s ha vándorolva nehéz esők jönnek,
hadd boruljon fölém védőn a kegyelem.

S öleljen át, mint csöndes harangdal
vagy csillagfény, mely mindvégig tündökölt:
Jelenléted, melyről énekel sok angyal,
mi hófehérre tisztít, és csordultig betölt.

PUSKÁS ATTILA

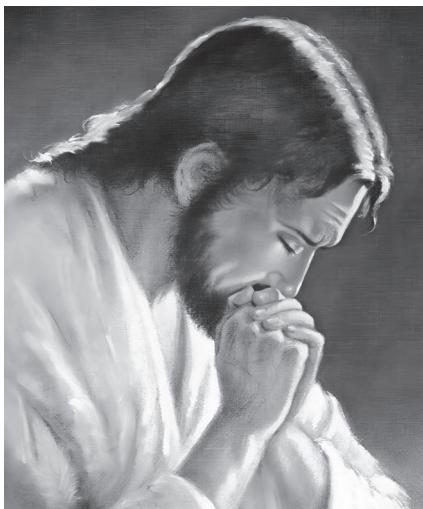
Tanuljunk Jézustól imádkozni!

Wolfgang Bühne: „Jézus imaélete” című könyvéről

Az imádkozás is kegyelem. Azért tudunk imádkozni, mert kegyelmezett emberek vagyunk. Azért imádkozhatunk, mert Jézus magához vont bennünket, hogy mindenkor velünk legyen. Milyen fájó érzés lehet az Úrnak, ha mi azonban nem akarunk Vele lenni! Azaz, hogy nem imádkozunk, kifejezzük, hogy nem akarjuk az Ő társaságát, nem akarjuk Őt meghallgatni, se Rá hallgatni. Nincs rá idő, nincs hozzá kedv, most nincs is miért... – sok mindennel mentegjük magunkat, és ezzel magunknak ártunk a legtöbbit.

Wolfgang Bühne is ezzel kezdi *Jézus imaélete* című könyvét: Ugyan az imádság roppant fontosságát és döntő hatását szinte az összes bibliai könyv és levél hangsúlyozza, és a Biblia egy nagy része kizárólag imádságokból áll, személyes életünkben az imádság többnyire sajnos csak elhanyagolt, mellékes szerepet tölt be. Az imádságot gyakran nevezik a lélek lélegzetvételének. Ha ez a hasonlat találó, akkor lelki értelemben mindnyájan többé vagy kevésbé fulladozunk, és akut oxigénhiányban szenvedünk.

Semmi sem tükrözi olyan egyértelműen lelki-szellemi szegénységünket, mint az imádsághoz való hozzáállásunk. Imaéletünk – személyes és a gyülekezeti – lelki-szellemi állapotunk mérőeszköze, amely által nyilvánvalóvá válik lelki szárazságunk és erőtlenségünk.

Mi az ellenszere ennek az ijesztő fáultságnak vagy közönynek az imádság terén? A legmegbízhatóbb és leghathatósabb bátorítást és útmutatást a mi Urunk példája adja. Ha tanulmányozzuk az evangéliumokban Urunk gyakorlati imaéletét, és belegondolunk imádkozási szokásaiba, példája és az Iránta való szeretet minden másnál jobban arra fog bennünket ösztönözni, hogy ugyanazt tegyük, amit Ő, és ezáltal egyre inkább hasonlónak váljunk Hozzá.

A könyv Jézus Krisztus imaéletének különböző mozzanataival foglalkozik, amelyeket különösen Lukács írt le részletesen az evangéliumában. Összesen hét helyen olvashatunk nála Jézus imádságának körülményeiről és okairól (Lk 3,31-22; 5,15-16; 6,12-13; 9,18-20; 9,28-29. 32; 11,1; 22,39-42). Tudjuk, hogy Lukács evangéliuma az Úr Jézust mint „valóságos embert” mutatja be. Az orvos és emberbarát Lukács különösen behatóan ábrázolja az Úr érzéseit, szokásait, életkörülményeit, szegénységét, az emberek iránti együttérzését és szeretetét. Lukácsnak az volt a megbízatása, hogy Jézust tökéletes és bűntelen emberként mutassa be – olyannak, amilyennek Isten elképzelte az embert, és olyannak, aki minden vonatkozásban Isten dicsőségére és örömére élt. Nyilvános szolgálata a Jordánnál imádsággal kezdődött, és Istent dicsőítő életművét imádsággal fejezi be: bizalommal az Atya kezébe helyezi a lelkét. Létezik-e nagyobb vonzóerő, amely arra ösztönöz, hogy teljes szívünkkel Istent dicsőítő életre törekedjünk, mint az, hogy szemléljük Urunk és Megváltónk tökéletes életét, halálát, és engedjük, hogy hasson ránk?

IDÉZET A KÖNYVBŐL

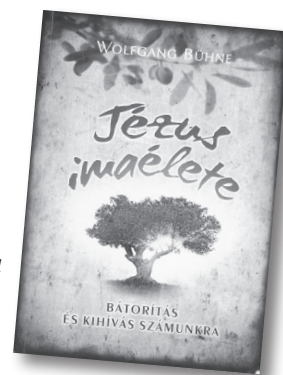
A Lukács 5-ben Jézus az új és az óborról, az új és a régi tömlőkről beszélt. Most tizenkét „új tömlőt” készít elő (a 12 apos-

tol kiválasztása – a szerk.), amelyekbe „új bort” tölt, hogy hirdessék az örömmüzenetet. És hogy ezt megtehesse, távol tartja magát a teológiai vitáktól, és kimegy a hegyre imádkozni.

A hegyek – különösen az Ószövetségben – gyakran szerepelnek úgy, mint az Istennel való találkozás vagy az isteni kijelentés helyszíne. Urunk is gyakran visszavonult egy hegyre, hogy ott éjszakkázzon (Lk 21,37), hogy egyedül legyen (Jn 6,15), vagy hogy – mint itt az apostolok kiválasztása előtt – imádkozzon. Távol a mindennapok forgatagától, a közelében levő emberek és tanítványok nélkül, egyedül az Atyával való közöségben. Az Úrnak mint embernek a szolgálata elvégzéséhez és a döntései meghozatalához volt szüksége erre az időre. Ezzel számunkra, követői számára is nyilvánvalóvá teszi, mennyivel inkább szükségünk van nekünk is arra, hogy elvonuljunk egy magányos helyre, ott imádkozzunk, és eligazítást nyerjünk, nehogy kiégjünk vagy agyondolgozzuk magunkat.

Az Úr Jézus végigimádkozta az éjszaka csendjét. Nem egy órán át, nem két órán át, hanem egészen hajnalig. Jóllehet Isten létére tudta, hogy kit fog kiválasztani a tanítványok sokaságából, mégis imádságban töltötte az éjszakát. Milyen megszégyenítő számunkra, hogy Ő, aki mindent tudott, imádságban töltötte el az éjszakát, és mi, akik nem tudjuk, melyek a jövőre vonatkozó helyes döntések, és azt sem, hogy mit hoz a jövő, fölöslegesnek tartjuk a kitartható imádságot, vagy legalábbis elhanyagoljuk!

Wolfgang Bühne: *Jézus imaélete – Bátorítás és kihívás számunkra, Evangéliumi Kiadó, Budapest, 2012* ■

RÓNA PÉTER

A Keresztyén élet sorozatról

Gyülekezetünkben a korábbi években volt már egy-egy alkalommal hitéletünkkel kapcsolatos sorozat. Az első ilyen a *Kereszt-kérdések* volt. Ezen a tízhetes sorozaton Jézus Krisztust ismerhettük meg, elsősorban Máté evangéliumának tanulmányozása segítségével. A második sorozat címe *Életkérdések* volt. Ennek hét alkalma során arra kerestük a választ, hogy a boldogságot – amelyre mindenki törekszik – hol keressük, vajon jó helyen keressük-e.

Az egyes alkalmak során egy rövidebb lelkészi „előadás” volt a gyülekezeti teremben. Ezután – az addig egyéges hallgatóság – kisebb csoportokra oszolva boncolgatta tovább az adott témát. A kics csoportok tevékenységét csoportvezetők és egy munkafüzet segítette. A csoportos beszélgetés után – a nagyteremben ismét összegyűlve – a lelkipásztor rövid összegzésével és imádsággal zárultak az alkalmak. A következő hétre a munkafüzet segítségével készülhettünk fel. Ez kérdésekre való válaszokkal, illetve azokból fakadó gondolatok lejegyzéséből állt.

Ezek a sorozatok nagyon jól szolgálták Isten, a Biblia, egymás és saját magunk megismerését. Nagy sikerét mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy az utolsó alkalom során sokakban ébredt fel a vágy a folytatás iránt. Ennek egy másfajta megnyilvánulási formája lett a Bibliaolvasó kör.

Mai világunkban egyre kevesebbet beszélgetünk. Ám ha beszélgetünk is, egyre többet online, vagy chatelünk, és

a téma nem Isten és velünk tett hatalmas, csodálatos dolgai. Ezért is szeretnénk egy új sorozatot indítani, melynek címe: *Keresztyén élet*.

Ez egy hét alkalomból álló sorozat. Az ismerkedést követő hat találkozás során olyan kérdésekről beszélgetünk, amelyek a mindennapjaink kérdései:

- Harag és megbocsájtás
- Konfliktus-kezelés keresztyénként
- Betegség és hit
- Aggodalmaskodás és remény
- Siker és boldogság
- Hiányzó parancsolat? (önmagunk szeretete)

Beszélgetésünk alapját a fenti címszavakkal kezdődő *Agapé* című televízió-műsorból vett egy-egy kerekasztal beszélgetés adja. A beszélgetések közös értékrenddel, de akár eltérő véleményekkel rendelkező művészek, szakér-

tők, papok és lelkészek részvételével készültek, akik megvitatják a mindennapi életünket meghatározó kérdéseket – őszintén, tabuk nélkül, **keresztyén** nézőpontból. Sorozatunk résztvevői ezeket az 52 perces adásokat előzetesen **otthon** megnézik (szükség esetén az adásról szóló filmet biztosítjuk).

Alkalmunk első részében szabadon, tabuk nélkül beszélgetünk a téma kapcsán felmerült gondolatainkról, kérdéseinkről. A beszélgetést lelkipásztor vezeti. Az alkalom második részében a lelkipásztoré a szó, aki bibliai oldalról fogja megközelíteni a témát, mit mond erről a Biblia.

Az érdeklődés felkeltése céljából készült egy 11 perces videó, melyet az első két októberi istentiszteleten mutattunk be, ezenkívül megtekinthetők gyülekezetünk honlapján is.

A sorozat kezdete: 2023. október 12. (csütörtök), 18 óra. Helyszíne: gyülekezeti ház nagyterme. A további alkalmak az ezt követő csütörtökönként lesznek hetente.

Sorozatunkkal szeretnénk megszólítani mindenkit: azokat, akik nem tartják magukat vallásosnak és még nem olvasták a Bibliát. Ugyanakkor hívó közösségünknek is jó beszélgetések és egymás megismerésének, hitünk elmélyítésének is alkalmai lehetnek. ■

Fiatlajaink a Csillagpont Fesztiválon

Bálványimádás a mi időnkben

A tízparancsolat első törvénye a legfontosabb ismeretet közli Istenről az embernek: „Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.” (II.Móz. 20:2-3.) Az emberi történelem viszont éppen szembement ezzel a paranccsal. Az Istent emberi szintre fokozta le, a teremtett dolgokat pedig (közte önmagát is) isteni szintre emelte. Az a kérdés, ki van az első helyen?

Bármi, ami az életünkben megelőzi Istent (pl. a saját ÉN-ünk), az bálvány. Sajnos, ahogy a Sátán befolyást nyert az ember életébe, rögtön az ő programját kezdte el futtatni, eszerint az ember istennek képzelni magát. Elhittük, hogy az irányítás a mi kezünkben van. Már nem kellett az az Isten, aki minket irányít, hanem gyártunk olyanokat, amelyeket mi irányítunk. Valójában ez csak egy látzatvalóság, mivel a háttérben a Sátán irányít. „Akikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliomának világosságát, aki az Isten képe.” (II.Kor. 4:4.) Azt érzékeljük, hogy kiszolgáltattak vagyunk, szükségünk van segítségre, de a gyeplő a mi kezünkben legyen. Fontos tudni, hogy ez csak a kapcsolat elején tűnik így, később, amikor az elköteleződés megtörtént, már nyíltan a Sátán irányít, és már nincs hatalmunkban szabadulni tőle. Egyedül Jézus Krisztus győzte le ezt az ellenséget, és benne mi is szabadok lehetünk.

A legnagyobb megtévesztés ránk nézve az, hogy a valóságos Istent is bálványként tudjuk kezelni, miközben azt gondoljuk magunkról, hogy mi jó keresztények vagyunk. Ilyenkor rossz képünk van az Istenről. Ha Istent áldást osztó automatának tekintem, akinek az a dóga, hogy nekem mindig segítsen és az én elképzelésem szerint rendezze át a világot, akkor istent játszom. Én irányítom Őt, de Ő ne szóljon bele a gondolkodásomba, beszédembe, döntéseimbe, időbeosztásomba, egyáltalán semmibe. Ezt minden bálvánnyal

megtehetjük, de ha létezik valóságos Isten, vele biztosan nem.

A bűn miatt vannak bálványaink. A bibliai bűn-fogalomnak az a lényege, hogy Istentől független autonóm személyiségként kívánunk élni, és legfeljebb csak arra a területre engedjük be az Istent, ahol megítélésünk szerint a mi céljainkat támogatja az Ő természetfölötti erejével. Ezért le akarjuk Őt kenyerezni áldozati ajándékainkkal (régén emberáldozatokkal is), hogy meg ne haragudjon ránk, kegyesen fogadja kéréseinket. Kölcsönösségi alapon el is várjuk, hogy teljesítse óhajainkat. „Mi az neki!” És ha nem teszi meg amit kérünk? Akkor ismét megerősödünk a magunk magasabb erkölcsiségében. „Miért engedi Isten a szenvedést?” „Miért vagyok szegény?” „Miért nem gyógyít meg?” Pedig csak alázatosan elé kellene állni, és meghallgatni, hogy Ő hogy látja a dolgokat. (Olvassuk a Bibliát! Hallgassunk

igemagyarázatokat!) „Hasonlatosképpen ti ifjabbak engedelmességedet a véneknek: mindnyájan pedig, egymásnak engedelmességeden, az alázatosságot öltésétek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” (I.Pét. 5:5.) Ehelyett Laborc dalát énekeli az István a királyból:

Nem kell olyan isten,
aki mindent megbocsát
Nem kell olyan isten, aki megöli egy fiát
Nem kell olyan isten,
aki nem tud magyarul
Szabad magyaroknak nem kell ilyen úr!
Nem kell olyan isten, kinek bűnös aki él
Nem kell olyan isten,
ki csak szenvedést ígér
Nem kell olyan isten,
aki nem tud magyarul
Szabad magyaroknak nem kell ilyen úr!

Nem kell, nem kell!
Nem kell, nem kell!
Nem kell, nem kell!
Nem kell, nem kell!

A valóságos Isten nem ilyen, de honnan is tudnánk, ha nem állunk szóba vele, és csak innen-onnan hallunk valamit felőle. Vagy amit hallunk, az nem tetszik, ezért a magunk elképzelése szerint átalakítjuk. „A magunk módján hiszünk.” A magunknak elképzelt Jóisten legyen

elnéző, végtelenül megértő, értse meg pl. a homoszexuális vonzalmakat. Legyen gondviselő, ahogyan én szeretném. Nem kell igazán, és mégis, a következő kiszolgáltatott helyzetünkben újra próbálkozzunk, hátha most szerencsénk lesz vele. (A „szerencse” is egy bálvány.) Hátha az Isten szeszélye most nekem kedvez! És ha mégsem, hát majd legközelebb, mert a remény hal meg utójára.

Az igaz Isten nem szeszélyes és nem következtelen! Ő szuverén Úr, és mi vagyunk a szolgálók. A bálványok világában mi vagyunk az urak. Az igaz Úr azt várja, hogy övé legyen a szívünk: *„Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útaimat megőrizzék.”* (Péld. 23:26.) Isten szeretetéből fakad a bálványimádás tilalma, hiszen nem akar minket a Sátán hatalmában hagyni. A bálványkészítők hasonlókká lesznek a bálványaikhoz. A saját kezünkkel illetve döntéseinkkel alkotjuk meg a sorsunkat, de irányt lehet változtatni, meg lehet térni ahhoz az Istenhez, aki maga jelenti ki magát nekünk a Bibliában.

Az él a fejünkben, hogy a bálványimádás tárgya egy szobor, mely előtt a felvilágosulatlan vagy más vallású népek hajlonganak. Mi keresztyének nem teszünk ilyet, kivéve ha mégis, de erre van okos magyarázatunk. Arról is van ismeretünk (nekünk magyaroknak is), hogy az uralkodók körében gyakori a személyi kultusz, amikor emberek isteni hódolatot követelnek maguknak. A Jelenések könyvében is megjelenik a bálványimádás kísértésének ez a különleges formája, a római császárkultusz mintájára. A hamis próféta és a tengerből feljövő fenevad lesznek az utolsó világbirodalmi korszak nagy bálványai. (A római császárkultuszszal szembeni engedetlenség a keresztyének részéről olyan hitvalló magatartás volt, amely gyakran a mártírsorshoz vezetett.) A bibliai bálvány fogalma sokkal tágabb ezeknél.

Az engedelmesség által tudunk hűségesek lenni az Istenhez. Minden bálványimádás engedetlenség, és minden engedetlenség bálványimádás! Keményen hangzik, de az Igében olvassuk ezt: *„Mert, mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés.”* (1.Sám. 15:23.) Ezt Sámuel próféta mondja Saul királynak, amikor nem várta őt meg az

áldozatbemutatással. Ha bármiben megvonjuk a bizalmat Istentől, és mi jobban tudjuk, mi a jó, mint Ő, máris istenhelyettesítőt, bálványt állítottunk fel. Legyünk hát óvatosak azzal a kijelentéssel, hogy mi nem imádunk bálványokat! Mert ha belátjuk az engedetlenségeinket, azt megbocsájtja az Úr, de ha nem, rajtunk marad bűneink terhe és átka. Nagyon sokféle bálvány van, melyeknek nincs képi kifejeződése.

A bálványimádás megvalósulhat eszmékben, szokásokban, emberekben és tárgyakban is. Ha még nem ismerjük a valós Istent, akkor törvényszerűen valami másban keressük az élet értelmét, másban fogunk bízni, mástól várunk segítséget. Nyilván normális dolog jó emberi célokra kitérni, normális, hogy megbízunk egymásban, vagy gyönyörködünk szép tárgyakban. A bálványokat mi gyártjuk, tehát normálisnak a dolgok, eszmék és személyek nem kell hogy bálványok legyenek, mi tesszük azzá őket azzal, ahogyan viszonyulunk hozzájuk. A tiszteletnek van egy olyan foka, amely csak Istent illeti meg. Nincs senki és semmi égen-földön, aki mindenható, mindentudó, bölcs, tökéletes értelmű, erkölcsű, kegyelmes, irgalmas, jóakaró... stb. lenne, akiben nincs változás, és aki maga a szeretet. Ez a lény mondja: *„Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak.”* (Ézs. 42:8.)

Lehetnek bálványozott szeretteink is. Akkor válik az emberi vonzalom és szeretet célszemélye bálvánnyá, ha nem ismerjük a teljes, valóságos szeretetet, aki Jézus Krisztusban jelent meg. Sőt, az Ő szeretetének a megtapasztalása tesz képessé arra, hogy mi is jól (okosan, mentő szeretettel, ha kell) tudjunk szeretni. Ha nem így szeretünk, akkor az a másik félnek terhes lesz, vagy hátráltatja a fejlődését. Minden és mindenki bálvánnyá lehet számunkra, ha az egyedül Istennek járó hódolatot és engedelmességet meglopjuk, és másra ruházzuk. Így az a „más dolog” uralkodik fölöttünk, függünk tőle. (Lehetnek inkább szellemi és inkább testi függőségeink. Ez a két terület összefügg, és az okkult térfélen zajlik.) Bármi,

ami Isten helyére áll az életünkben, az bálvány. Bármi, amit nem a helyén kezelünk, fölénk nőhet.

Manapság az MI (mesterséges intelligencia) kapcsán van felbolydulva a világ. Sokan hisznek abban, hogy az emberiségre ráköszönt egy „szép új világ”, és megtaláltuk azt a Segítőt,

ami (aki?) a legésszerűbb megoldásokat adja meg a kérdéseinkre. Végre megvan az a hatalmas tudásbázis, amelyik folyamatosan tanul, így nem avul el, és megold helyettünk minden problémát. Egy kicsit aggódunk ugyan, hogy ne hogy túlnőjön rajtunk (mint ahogy minden bálvány teszi), és a saját logikája, az ésszerűség mentén leigázza minket. Ez a bálvány nem rendelkezik olyan tulajdonságokkal, mint a szeretet (bár beszél róla), irgalom, megbocsájtás. Ezek ugyanis a valós Isten tulajdonságai, amelyek a Sátánból hiányoznak. Mi emberek mindig megalkotjuk a saját isteneinket, melyektől azt várjuk, hogy a mi céljainkat szolgálják. Isten ránk vonatkozó tervét viszont elvetjük, pedig ezt is mondhatnánk: *„A magasságos Istenhez kiáltok; Istenhez, aki jót végez felőlem.”* (Zsolt. 57:3), *„Az igazaknak valóságos jót rejteget, paizst a tökéletesen járóknak.”* (Péld. 2:7.)

A bálványok csak hamisak lehetnek, mert bármit készítenek Isten kiábrázolására, Ő egészen biztosan nem olyan. Nincs semmi a látható világban, ami hozzá hasonlítható lenne. A bálvány azért szörnyű, mert eltorzítja Isten igazi arcát. Isten nem bízta ránk, hogy kitaláljuk, hogy Ő kicsoda és hogyan tiszteljük Őt. *„Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.”* (Ján. 4:24.)

Végül még egy komoly figyelmeztetés: *„Avagy nem tudjátok-e, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Istennek országát? Ne tévelyegjétek; se paráználj, se bálványimádók, se házasságtörők, se pulyák, se férfiszexplésztők, se lopók, se telhetetlenek, se részegesek, se szidalmazók, se ragadozók nem örökölhetik Isten országát.”* (1.Kor. 6:9-10.)

Mindezeketől ments meg, Urunk, minket!

Haranginé Csuta Anna ■

BOROSS RÉKA

A bálványoktól Istenhez

A balatonyöröki ifitáborról

Nagy hálával és azóta is egy kis döbbenettel gondolok vissza az idei ifitáborra. Hálával, hogy annyian eljöttek, és döbbenettel, hogy mennyire különböző korosztályból, háttérrel és gondolkodásmóddal. Hálával, hogy Isten ott volt közöttünk, és döbbenettel, hogy milyen sok módon és erővel szólt hozzánk. Hálával, hogy egy olyan ifivezetői csapat szervezhette a táborot, akik összetartottak, és döbbenettel, hogy Isten mennyire kipótolta a mi vagy éppen a szervezés hiányosságait.

Tóth-Gados Eszter, a tábor és az ifi egyik vezetője így ír erről:

„Nekem az ifitáborról a megérkezés szó jut az eszembe. Mivel én még előtte nem találkoztam az ifisekkel, viszont általuk egy újabb „réteget” ismerhettem meg a gyülekezeti életnek. Ezért nekem az indulás, az első találkozást is jelentette. Első találkozást azzal, ki hogy néz ki, hogy kit hogyan hívnak, ki kihez kapcsolódik és még sorolhatnám. Minden új volt. Ehhez képest a hazaindulás és a búcsú pillanata szöges ellentétben állt az indulással. A búcsúzás már arról szólt nekem, hogy mikor láthatom őket újra. A név, az arc, a kapcsolódás

már nem volt kérdés. Úgy ölelhettem át őket vagy köszönhettem el tőlük, hogy már tisztában voltam ezekkel. Megérkeztem. Ezért pedig nagyon hálás vagyok Istennek. Nekem mint aki szolgált is az ifisek között, mindig az a legintenzívebb megtapasztalás, ahogyan Isten vezet az alkalmakon és a kiscsoportos beszélgetésekben. Az, ahogyan vezet a mondataimat, ahogyan használja az életem eseményeit, mely talán az ő életükben is elindít valamit. Legfőképpen azt, hogy Isten-nel lenni jó. A legjobb dolog a világon. Ha Ő van az életünk első helyén, az minden másra is hatással lesz, minden más is a helyére kerül. Nekem a

kedvenc emlékem a táborból talán az, mikor már mindenki az alváshoz készülődött, de mi még táborvezetők leültünk átbeszélni a napot, és együtt imádkoztunk. Együtt adtunk hálát Istennek, mondtuk el Neki kérdéseinket, könyörögtünk a holnapért. Olyan jó volt ezt együtt megélni.”

Az áhítatok során egyre inkább ki-rajzolódott, hogy nincsen más Isten (Ézs 45,5), ezért jó az egyedüli Istenben bízni, az Ő közelében lenni, Vele élni, utána sorolni életünk minden

más területét. Ezt gondolhattuk át a csoportbeszélgetések alatt saját életünkre vonatkoztatva.

Kovács Zora, aki tavasszal vált az ifi részévé, de azóta alaptaggá vált, a csoportbeszélgetéseket emelte ki a tábor egészéből:

„Frissen konfirmáltként először vettem részt ezen az alkalmon. Nekem az ifitábor nagyon tetszett, és érdekesnek találtam a programokat. A kedvenc foglalkozásom a csoportbeszélgetés volt, ahol meg lehetett nyíl-

ni másoknak, és bátran beszélhettem a kedvenc, vagy akár a legrosszabb élményeimről is. A tábor alatt nagyon megfogtak Samu és Eszter áhítatai, mert közben úgy éreztem, Isten szólt hozzám. A szabadidőnkben elmentünk a strandra vagy a boltba, kinek hogy volt kedve hozzá. Összességében nagyon élménydús volt ez a tábor.”

Élményből valóban sok volt; közös játékok, quiz-est, strandolás, esti süttötés, focibajnokság, kedves üzenetek írása, interjú a tábor vezetőivel.

Nagy Déliának, aki már a tavalyi táborban is ott volt, az éjszakai túra tetszett a legjobban:

„Az idei ifitáborban sem szenvedtünk hiányt a programokból. A sok-sok közös élmény közül számomra a legmaradandóbb az éjszakai kirándulás volt, amikor is az egyik közeli kilátóhoz sétáltunk fel, ahonnan megcsodálhattuk a Balaton körüli fényeket. A táborban közösen megfajítottuk, hogy milyen bálványaink vannak. Sajnos rá kellett jönnünk, hogy a mai fiataloknak sok bálvány-nyal kell megküzdniük, de a tábor és az ifi segít abban, hogy Istent tegyük az első helyre.”

Bálványaink, mint a hatalom, a pénz, a szexualitás vagy akár a saját álmaink – ezeken a témákon keresztül bontottuk ki a hét során egyre inkább azt az igazságot, hogy ha Isten az életünk első helyén áll, minden más a helyére kerül. Amit Isten tervez velünk, az megvalósul, mert Ő irányítja döntéseinket, kapcsolatainkat, közösségeinket.

Az ifi közösségét, annak erejét *Kovács Gergő* így érezte meg a táborban:

„Számomra az ifitábor, most már második éve ugyanazon a helyszínen, egy rendkívül felemelő és egyben megnyugtató érzés és alkalom. Nagyon szeretem a csoportbeszélgetéseket, amikor másokon keresztül érzem egyre közelebb magamhoz Istent. Nagyon jó, hogy tavalyhoz képest idén már kint a szabadban voltak az áhítatok, de ami a kedvenc programom és

a legmeghatározóbb élményem eddig az, ami most idén volt először, ez pedig a tábortűz. Amikor ott körültekinttem a barátaimon, annál közelebb utoljára nem is tudom éreztem magamhoz a közösséget és Istent. Hálás vagyok az ifitáborért.”

Második éve már, hogy nagy örömmel gondolok vissza a balatonyöröki házra, a strandra, akár még az – olykor döcögős – vonatútra is. Idén többen, máshogyan voltunk jelen, de visszaemlékezve megint csak a hála-hoz érek el. ■

SEBESTÉNY-JÁGER ORSOLYA

A kökényszemű ős

Mint ki vállára vette megélt időnk, szőlősgazda, ki baktat föl a hegyre, s míg lent aranyló kérgét növeszti farönk, moccanását sűrű csönd övezte.

Lásd, a borból font áldomás derús koccanását pincénk kapujában egymásnak adtuk át megannyi este.

Színe úgy ragyog, akár az achát, s amint szikrázva összeér az ezer ráncból bölcsé lett tenyér magunkkal visszük emléke zamatát.

Majd tél lesz, tiszta és átható: Szikrázó pontba sűrített álom, s míg nyelvünk hegyén keressük az őszt, motyogjuk zavartan: ej, sehol sem találok...

Pedig itt volt, de feledtük megint. S ő néz ránk némán, félrehajtott fejjel, mint ki bölcs, s csak szelíden legyint: Nahát, a vénék miről is beszélnek.

S mielőtt átadja helyét a közeledő télnek, szívünkben még egyszer hosszan elidőz a kökényszemű ős.

SEBESTÉNYNÉ JÁGER ORSOLYA LELKIPÁSZTOR

„Az igaz ember hitből él” (Rm 1,17)

Reformáció napján együtt gondolunk vissza azokra az időkre, amikor egy fiatal Ágoston-rendi szerzetes hite, Isten-keresése olyan elemi erővel robbant az akkori életbe, hogy az azután megváltoztatta az egész világot. Isten Luther Mártont használta fel arra a szent célra, hogy ami rossz irányba ment, ami már nem volt olyan tiszta és szent, mint régen, ahogyan Jézus itt a földön tanította, azt újra jó irányba kezdje terelgetni, megtisztítsa, szentté tegye.

Milyen is volt ez a korszak az 1500-as években? Milyenné lett Krisztus egyháza ebben az időben? Miért volt szükség megújulásra, változásra – reformációra?

A korabeli egyház úgy nézett ki, mint ha sok-sok felesleges, furcsa ruhadarabot, holmit aggatott volna magára. Arra az egyházra, melyet Urunk Jézus Krisztus hozott el közénk a földre, az idők folyamán azonban a tiszta régi tanításra sok-sok felesleges, oda nem illő dolog tanítás rakódott rá. Ezekről kellett megfosztani, egyenként levenni róla, mint oda nem valót. A pénz, a vagyon, a hatalom, az erkölcstelenség, az anyanyelvi értés hiánya – mind-mind jelképesen egy holmi, egy ruhadarab. Ezeket kellett egyenként levenni róla. Végül alatta maradt a tiszta, egyszerű és Krisztus akarata szerint ránk hagyott egyház.

Az egyház (a katolikus egyház) az 1500-as évek elejére elfeledkezett a tiszta forrásról: Jézus Krisztus szeretetéről, tisztaságáról, tanításáról. A papok nem éltek erkölcsös, tiszta életet. A pápaság, a püspökség nagyon gazdag volt, hatalmas vagyonnal rendelkezett. Az egyszerű nép szegény volt és kiszolgáltatott. Ezért lehetett az, hogy az egyház pénzért kezdte árulni az üdvösséget. Aki fizetett a perselybe és utána imádkozott, az – tanításuk szerint – halála után a mennybe mehetett. A búcsúcédulák árusítása révén még nagyobb gazdagságra tett szert az egyház. Pedig Isten nem ezt tanítja nekünk. Nem ez Isten útja, nem így akar bennünket, embereket megmenteni, magához emelni.

A misék latinul folytak, csak kevesen értették, az egyszerű nép még nem járhatott magasabb szintű iskolákba. S ha mégis megértett valaki valamit a misék szövegéből, akkor abból az jött át, hogy Isten egy haragvó, bosszúálló istenség; Jézus szeretetéről, közelségéről, erejéről és megbocsátásáról alig-alig volt szó.

Luther rájött arra, hogy milyen fontos lenne ismerni a Bibliát. Olvasni, belelátni a lényegbe. De ekkor ez még nem igazán volt lehetséges. Nem olvashatták, nem gondolkodhattak el rajta. A latin nyelvű miséket csak egy-két kiváltságos, tanult ember értette ebben az időben. Luther tudott latinul, de jól látta annak fontosságát, hogy arra van szükség, hogy Isten szavát mindenki az anyanyelvén értse és olvassa.

Luther Márton ennek a kornak volt a szülöttje. Papnak tanult, hogy felemelkedjék. De még fiatal Ágoston-rendi szerzetesként is félreismerte az Urat. Nem véletlen, hiszen nem ismerte még igazán, ekkor még nem olvasta az Újszövetséget. Azonban nem elégedett meg ezzel. Harcos lelkületű ember volt. Vágyott az igazságra. Tudni akarta, milyen Istenünk van valójában. Lelki atyja így Wittenbergbe küldte tanulni az egyetemre. Amikor azután ismeretre is szert tett, mert először végigolvasta az Újszövetséget, akkor értette meg: az egyház rossz nyomon jár. Rossz irányba tévedt, és emiatt szenved annyi ember.

Amikor világhossá vált számára, hogy nekünk megmentő, szerető Istenünk van, aki eljött közénk Jézus Krisztusban, hogy örök életet adjon ajándékba,

Luther élete gyökeresen megváltozott. Ezt a felismerését, ezt a JÓ HÍR-t mindenki közölni akarta, ez lett számára a legfontosabb. Megértette, hogy az igaz ember hitből él, mert Isten szeretetből tesz bennünket igazzá Jézus váltságáért, ha ezt mi elfogadjuk és megköszönjük. Emiatt tűzte ki a tanait összefoglaló 94 pontját a wittenbergi várkapura 1517. október 31-én. Ezért tartjuk október 31-én a Reformáció napját; ezen a napon emlékezünk vissza Luther személyére, tanítására.

Ennek az időnek, gondolkodásmódnak, ezeknek az embereknek köszönhetően – akik Isten igazságáért harcoltak – a katolikus egyházon belül is változás, tisztulás, megújulás történt. Pázmány Péter, Loyolai Ignác és sok más tanító, Krisztus-követő ember mind-mind a katolikus egyházon belül is szeretnék volna Jézus szeretetét, közelségét és személyét a hívőknek megmutatni. Így a reformáció kapcsán áldás fakadt a középkori egyházban mindenütt.

Luther Németországban élt. Eislebenben született, Wittenbergben tanult, és soha nem volt hajlandó visszavonni tanításait: a wormsi birodalmi gyűlésen Isten színe előtt vállalta, amit hitt. Ezután fordította le a Szentírást a dél-németországi Wartburg várában német nyelvre, ahová Bölcs Frigyes szász választófjedelem parancsára az őt védelmezők titokban elrabolták, nehogy a pápa börtönbe vethesse. Ennek tornyában – a hagyomány szerint – egy bálna csigolyáján ülve fordította le előbb az Újszövetséget görög nyelvből, azután az Ószövetséget héber nyelvből.

Így újult meg akkor a középkori egyház. Azonban ma is erre a megújulásra van szükségünk. A mai kor egy kicsit hasonlít a középkorra. Ma is egyre inkább a pénz az úr, igaz nem az egyházban, de a világban. Az embereket rossz irányba sodorja az internet világa, a virtuális világ, a pénz, a könnyen megszerezhető, nem becsületes munkával szerzett pénz bálványimádata. Ne engedjük ezt! Legyünk

mi mások! Legyünk olyan harcosok, mint Luther, aki lelki értelemben, de harcolt az igazságért, és Jézus Krisztus ügyét képviselte a világban. Ne szégyelljük, hogy olyan emberek lehetünk, akik hitük által élnek! Akik Jézust vihetjük, akiket hordoz a kegyelem, bárhova menjünk, bármilyen közösségben legyünk!

„Az igaz ember hite által él.” Ez volt Luther Márton Ágoston-rendi szerzetes lelki mottója, kedves igéje az Újszövetségből. Ez vezette, irányította mindig a helyes útra, ez a gondolat adott erőt neki, amikor szembe kellett fordulnia hatalmasságokkal, vagy amikor oda kellett fordulni azokhoz a szegény, elgyötört, remény nélkül levő emberekhez, akik között élt és prédikált.

Hogyan élhetek én hitem által? Mit jelent ez számomra? Hogyan lehetek 12-14 évesen hitvalló ember? Olyan fiatal, aki tud és akar segíteni azoknak, akik nem hisznek? Sok-sok imádság, odafigyelés a vezetésre, a tanításra, odaszentelődés már ennyi idősen korban. Lehetséges, igen, lehetséges. Az Úr bennünket is fel tud használni, akárhány évesek is legyünk. Ő azt nézi, ami a szívünkben van, és ha ez a szív már ennyi idősen elkötelezett, akkor nagy dolgokat fog ránk bízni. Gondoljunk csak a fiatal Sámuelre, akít gyermekkorában szólított meg Isten, és olyan korban élt, amikor sok-sok felnőtt ember nem gondolt Istenre, őket kellett később Istenhez vezetnie.

Hogyan élhetek ebben a világban hitből? A hitem által? Úgy, hogy a forrásból meríték. A reggeli áhítaton hallgatom a tanítást, és az jó, mert Istentől jön. Jó

odafigyelni, jó elgondolkodni az aznapi tanításon. Még jobb, ha egy kritikus helyzetben eszembe is jut, és ha például valaki az osztályból beszél nekem, akkor beugrik a gondolat, hogy „minden dolgotok szeretetben menjen végbe”, vagy hogy „ne fizessetek a rosszért rosszal”, és nem szólok vissza, nem öklözök vissza, hanem kivárok, és később inkább megbeszélem négy szemközt azzal, aki beszólt nekem.

Milyen jó, hogy hallhatjuk a tanítást, gyerekek! Sok olyan ország van, ahol ez nem lehetséges, mert a keresztyéneknek bujkálniuk kell, és csak titokban hallhatnak Jézusról.

Hogyan élhetek hitből? Hitem által? Úgy, hogy nem szégyellem azt. Akkor sem, ha oda visz életem ösvénye, ahol mások nem nagyon vagy egyáltalán nem ismerik Istent. Nem biztos, hogy mindig szavaink által kezdik keresni mások az Urat. De elgondolkodhatnak azon, hogy te miért vagy más; miért vagy türelmebb, kedvesebb, miért van békesség körülöttem. És ha megadja Isten, talán még meg is kérdeznék erről. Akkor nyugodtan mondhatod: „Én hiszek!”

Ezenkívül marad még egy lelki fegyverünk: az imádság. „Nagy ereje van az igaz ember buzgó könyörgésének” – tanítja Jakab apostol. Ha valakiért elkezdesz imádkozni, az soha nem marad válasz nélkül. Előbb, vagy utóbb, de az az ember hinni fog.

Amikor fiatalon követni kezdtem Krisztust, először a családban próbáltam meg a térítést. Anyukámat, testvéreimet. Folyton hitvitákat folytattam, minden gondolatom az volt, hogy köze-

lebb vigyem őket Istenhez. Egyszer az öcsém kifakadt, hogy hagyjam már őt békén. Akkor ez nagyon rosszul esett, de végiggondoltam, és lecsendesedtem. Ezután nem beszéltem már neki annyit Jézusról, hanem elkezdtem imádkozni érte, és nagyon kedves próbáltam lenni vele. És Isten elvégezte helyettem a munkát. A testvérem ma már hívó ember, aki egy soproni gyülekezet főgondnoka lett.

Hogyan élhetek hit által? Úgy, hogy ez a hit mindig ott van a szívemben. Nem adom el, nem cserélem le, nem tartom lényegtelennek, mellékesnek. Hagyom, hogy növekedjen bennem, és – újabb és újabb kérdéseimmel, esetleg kételyeimmel is, de – mindig meg merem szólítani Istent egy csendes imában, és kérem: „Vezess! Segíts! Adj tanácsot! Mutass utat! Segíts, Jézusom, hogy a hitem mind erősebben kapcsoljon Hozzád. Téged akarok követni, akkor is, ha éppen minden jól megy, és akkor is, ha valami nem úgy van, ahogy elterveztem.”

A Szentírás olyan példákat ad elénk, akik akkor is hinni tudtak, amikor valami nem úgy alakult, ahogyan kérték. Ez a csakazértis hit – hinni Isten szeretetében mindvégig. Sadrak, Mésák, Abédnégó – a tüzes kemence előtt azt mondták Nabukadnecár királynak: „De ha nem tenné is” Isten, hogy megmenti őket, akkor is hinni fognak mindhalálig.

A reformáció szó – ha eszedbe jut, vagy ha a jövőben is hallasz róla – mindig jutassa eszedbe annak a hitvalló, Krisztust követő embernek az életét, Luther Mártonét, aki számára a legfontosabb az volt, hogy Krisztus akaratát, tanítását, gondolatait kövesse és elvigye az embereknek. Mert így és ezért lehet számunkra a reformáció igazán fontos: általa mi is közelebb kerülhetünk ahhoz az Istenhez, aki szeret bennünket, aki vigyáz ránk, aki igazságos, és aki megbocsátja vétkeinket Krisztus véérért, ha Hozzá fordulunk imádságban, akár katolikusok, akár evangélikusok, akár reformátusok, baptisták vagy más keresztyén felekezet tagjai vagyunk.

Így újult meg az egyház, de így újulhatunk meg mi is: hit által. Mert az igaz ember hite által él. És ez az élet a teljes, boldog élet, mert ha Istenhez megyünk, akkor Ő megtisztítja a szívünket és igazsá tesz – Jézus érdeméért –, már itt földi életünk során is. Így legyen! Ámen. ■

Somo menekülése

Libee a kunyhója előtt ült, és komoran maga elé meredve töprengett. Mögötte, törzsfőnöki hajlékában ott feküdt a fia betegen, nagyon betegen. Talán meg is fog halni. A törzs varázslójának egy gyógyszere sem használt. Ellenkezőleg, a fiú egyre rosszabbul lett. A varázsló azt mondta, hogy valaki megátkozta a fiút. Igen, semmi kétség, a fia gonosz átok alatt áll!

Libee gondolataiba merülve támasztotta az állát. Félelem és harag töltötte el. Vajon sok ellensége közül ki tette ezt vele? Ki volt az utóbbi időben együtt a fiával? Vagy kinek van olyan nagy varázslóereje, hogy az tá-

volról is hat? Vagy talán itt, hozzá egészen közel van valamelyik ellensége?

A törzsfőnök magába roskadva gondolkodott. Hirtelen a homlokára csapott. Hogy ez előbb nem jutott az eszébe! Somo, a rabszolga fiú – senki más nem lehetett! Már régóta nem bízott meg benne. Na, most aztán megkapja a magáét! Libee nem hagyja, hogy ujjat húzzanak vele. Ha a fiúnak nem sikerül minden kétséget kizáróan bizonyítania vétlenségét, akkor majd megtudja, milyen Libee haragja! Halál vár rá, de milyen halál! Libee már azokon a válogatott kínzásokon gondolkodott, amelyekben a fiút részesíti majd. Libee neve hírhedt és rettegett volt kegyetlensége miatt.

Somo halálra rémült, amikor Libee az arcába vágta vádjait. Amikor a vétlenségét bizonygatta, a törzsfőnök csak gúnyos mosollyal válaszolt. Másnap reggelig kellett bizonyítania ártatlanságát. Hogyan fogjon hozzá a szegény kis rabszolga? Sorsa megpecsételődött, biztos lehetett abban, hogy meghal.

Egyetlen halvány reménye volt: a menekülés – még ha ez csaknem kilátástalan is volt. A falut csaknem áthatolhatatlan őserdő vette körül, amely csak úgy hemzsegett a mérgeeskígyóktól és a vadállatoktól. Biztosan ez volt az oka annak, hogy Libee nem kötöztette meg áldozatát.

Somo bátor fiú volt. Ha sikerül neki a szökés, a parton a fehérek védelme alá helyezheti magát. Ha itt marad, akkor meg kell halnia. És a gondolat, hogy egy kígyó harapásától vagy egy vadállat fogai között kell meghalnia, nem volt olyan rettenetes, mint az, hogy Libee kínzásai közben kell befejeznie az életét. Ezenkí-

vül Somo nem gondolt a halálra. Meg akart menekülni és élni akart.

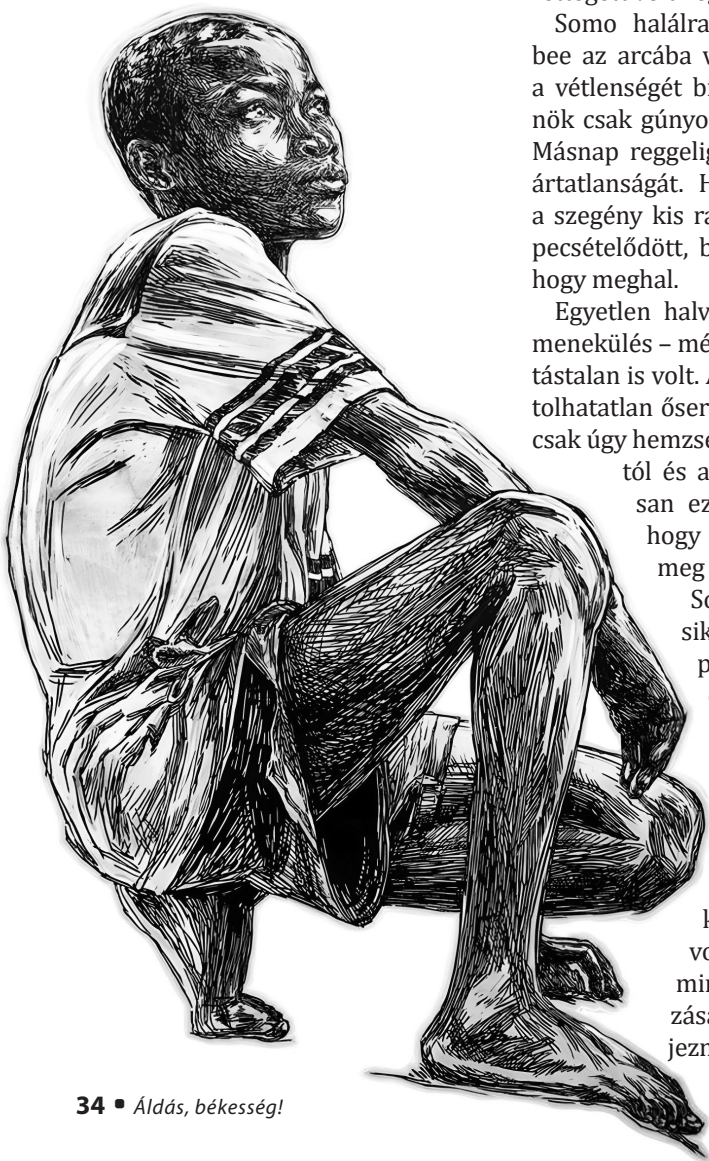
Az éjszaka kedvezett terve megvalósításának. A Hold későn kelt fel, így Somot nem láthatták meg könnyen a tábor őrei. Az erdőt jól ismerte, és a csillagok azért adtak annyi fényt, hogy megtalálja az utat. Mire reggel felkelt a Nap, ő már jócskán eltávolodott a tábortól. Mennyire örült, hogy az útját most már világosan folytathatja! De nem volt szabad egyetlen percet sem veszítenie, mert időközben biztosan felfedezték már a szökését. Libee és harcosai ügyesek a nyomkeresésben. Nem váratnak sokáig magukra. Az út még elég hosszú volt a partig.

Végre véget ért az őserdő. Azonban Somo előtt széles, homokos síkság terült el, amely nem nyújtott semmi fedezéket. De Somo számára nem maradt más választás. A lehető leggyorsabban át kellett jutnia rajta, még ha oly kegyetlenül tűzött is a Nap az égről.

Amikor az út felénél visszafordult, annyira megremegett a térd a rémüllettől, hogy majdnem a földre rogyott. Libee és a legvadabb harcosai közül néhány éppen kilépett az őserdőből, és üldözni kezdték.

A félelem új erőt adott Somonak. Mint egy antilop, úgy száguldott előre. Észre sem vette, hogy a földön elterülő tövisbokrok véresre sebzik a talpát és a lábszárát. Csak azt észlelte, hogy üldözői egyre közelednek hozzá. Végül elfogyott az ereje. Kimerülten rogyott a földre. Libee és kísérői időközben hallótávolságon belülre értek, és diadalüvöltést hallattak. Bizonyossá vált, hogy áldozatukat elkapják. Az üldözött még egyszer összeszedte magát. Ha sikerül eljutnia az előtte elterülő bozótosig, akkor talán még lehetséges elrejtőznie.

Somo elérte a bozótost. Mélyen benyomult a sűrűbe, amely azonban hamarosan ismét ritkulni kezdett. A sűrű bozótos mögött egy folyó rejtőzött. A hajszolt fiú gondolkodás nélkül

beleugrott, és úszva érte el a túlsó partot, ahol holtfáradtan zuhant a földre.

Üldözői is behatoltak a bozótosba. Ők is elérkeztek a folyópartra, és ismét felhangzott diadalmas üvöltésük. Most már nem volt többé szabadulás a fiú számára. Pendült az íj, és egy nyílvessző fúródott a lábába.

- Halló, mi történik itt?!

A halálra vált rabszolgafíú csodálkozva nézett fel. Egy fehér férfi állt előtte fegyverrel a kezében. A folyóparton ökrösszekér közeledett lassan. Az előtte álló fehér ember Mr. Arthur Vales volt, az egész környéken ismert és szeretett angol kereskedő, aki üzleti úton járt.

Mielőtt Somo válaszolhatott volna, üldözői partot értek, és most a fehér ember és a fekete harcosok ott álltak egymással szemben. Libee ismerte Mr. Vales-t. Nem igazán volt ínyére, hogy éppen most találkozott össze ezzel a fehér emberrel, aki ráadásul magánál hordta rettegett tűzcsövét. Önkéntelenül hátrált egy lépést. Amikor azonban a kereskedő megismételte a kérdését, dacosan felelte:

- Mit törődik a fehér ember az én rabszolgámmal? Neki meg kell halnia!
- Megveszem tőled.

- Libee nem akarja eladni őt. Libee a vérét akarja! – felelte haragosan a törzsfőnök, és vadul meglengette a dárdáját.

Mr. Vales intett kísérőjének, aki időközben közelebb jött. Az ember visszament a kocsihoz, és hozott egy pompás elefántagyarat, amelyet megmutatott a törzsfőnöknek. Ő azonban fejét rázva, megvetően utasította vissza az ajánlatot. Egyik drága holmit a másik után hozták oda: párducbőrt, strucc-tollakat és gyűrűket. Ezek értéke végül annyira rúgott, hogy azért száz rabszolgát is meg lehetett volna venni.

- De mit akarsz még ennél többet? – kérdezte kétségbeesve a kereskedő.

- Libeenek van elefántcsontja, aranya, ökrei és birkái – hangzott a válasz. – Ha valami hiányozna neki, megszerzi magának. Libee nem kívánja a fehér ember zsákmányát. Libee vért akar látni!

Hirtelen támadt dührohamában – talán attól is félt, hogy mégis csak kicsúszhat a kezéből áldozata – Libee villámgyorsan felemelte az íját és célba vette Somot. Vales odaugrott, és más irányba akarta terelni a nyílvesszőt. Ugyanebben a pillanatban megpendült a húr, és ahelyett, hogy Somo szívébe talált volna, a nyílvessző a fehér ember ruháját fúrta át, és mélyen a karjába hatolt.

A törzsfőnök ijedten felkiáltott. Ezt nem akarta. Személyes tisztelője volt Valesnek. Ezenkívül Vales angol volt, egy nagy nemzet fia, melytől a feketék rettenetesen félték.

Vales nagy nyugalommal kihúzta a nyílvesszőt a sebből. A vér a földre csepegett.

- Nem pénzt akartál, hanem vért – mondta csendes hangon. – Itt van a vér, itt folyik a szemed láttára. De ezért felelned kell.

- Ó, tenger fia! – kiáltotta rémulten a törzsfőnök. – Szomorú az én szívem! Libee nem téged akart eltalálni!

- Nem teszek veled semmit, Libee, ha elismered, hogy a rabszolgád az én tulajdonom. A vérem árán vettem meg tőled. Add őt nekem, és legyen béke közötted és közöttem.

Libeenek nem volt több ellenvetése. Túlságosan is belehatolt a rémullet a tagjaiba. Alapjában véve örült annak, hogy ilyen olcsón megszúrta a dolgot. Tudta, hogy ha Vales jelenti az esetet, büntető expedíció várható a törzse ellen, és ettől joggal félt. Így, bár akarata ellenére, Somot ott hagyta megmentőjénél, és harcosaival továbbállt.

Ekkor Somo fáradtan odakúszott Mr. Valeshez, átfogta a lábát, csókjaival borította, és így suttogott:

- Massa (ami annyit jelent: Uram) a vére árán vásárolta meg Somot. Somo mindig jó rabszolgád lesz.

- Én nem tartok rabszolgát – felelte Vales. – Szabad vagy!

- Szabad? – kiáltott fel a fiú, miközben hitetlenkedő kifejezés jelent meg

az arcán. – Somo szabad? Ó, akkor mindig neked akarok szolgálni. Te a véred árán szabadítottad meg Somot.

- Jó – felelte a kereskedő –, szolgálj nekem, de akkor úgy, mint szabad ember, aki önként áll a szolgálatomba. Hallod, Somo? Önként!

Felszálltak az ökrösszekérre, és elmentek a legközelebbi missziós állomásra, mivel Vales és mindenekelőtt Somo sebeinek ellátásra volt szükségük.

A kereskedő sebei nem voltak veszélyesek. Nemsokára felépült, és folytathatta útját. Somonak ott kellett maradnia. Sebei csak lassan gyógyultak. Teste szenvedett a túlzott megerőltetéstől is, és nyugalomra volt szüksége, hogy meggyógyuljon.

Somot szeretettel ápolták a missziós állomáson. A rabszolga elé egészen új világ tárult: emberek, ráadásul fehér emberek, akik nem verték és nem akarták kizsákmányolni, hanem szeretettel gondozták.

A misszionárius természetesen ISTEN szeretetéről is beszélt neki, aki elküldte egyszülött FIÁT erre a földre, hogy megváltson bennünket, embereket.

- Somo, az ÚR JÉZUS a te bűneidért is meghalt ott a kereszten – mondta neki a misszionárius. – Érted ontotta a vért, mert szeret téged. Neked, nekem és az összes többi embernek természetből fogva sötét a szíve. Harag és gyűlölet, hazugság és irigység és sok más gonosz dolog van a szívünkben. Az ördög azt szeretné, hogy mindig rosszat tegyünk. Az ÚR JÉZUS azonban meghalt értünk, hogy a szívünk egészen tiszta és ragyogó legyen. Ő a te szívedbe is be akar költözni, Somo. Ha beengeded Őt a szívedbe, akkor minden gonosz dolognak távoznia kell onnét.

Érdekes módon azonban, bármilyen hálás is volt a fiú minden szeretetért, amit kapott, ezt nem akarta hallani.

- Túl nehéz – felelte –, Somo nem érti.

Így telt egyik hét a másik után. Somo állapota javult. Már tudott a

házban járkalni és könnyebb munkákat elvégzett. Állandóan bensőséges szeretettel beszélt az ő Massza Arthurjáról, és arról, hogy mennyire örül annak, hogy nemsokára elkísérheti, és szolgálhatja őt. A misszionáriusnak egy napon jó ötlete támadt. Odaállt Somo elé, egyenesen a szemébe nézett, és ezt kérdezte:

- Mit gondolsz, Somo, miért szabadított meg téged Massza Arthur, és miért hagyta még azt is, hogy a karjába lőjenek miattad?

- Tényleg, miért engedte Massza Arthur, hogy meglőjék őt Somóért? – mondta a fiú elgondolkodva. – Somo nem tudja. Hiszen Somo csak egy szegény rabszolga.

- Figyelj, Somo, megmondom neked! Massza Arthur maga is rabszolga volt, és megszabadult. Ezért érzett annyira együtt veled, és meg akart menteni téged minden áron.

- Ez nem igaz! Massza Arthur nem volt rabszolga. A fehér emberek sohasem rabszolgák.

- De Massza Arthur mégiscsak rabszolga volt, Somo. Félelmetesen gonosz ura volt, még sokkal gonoszabb, mint Libee. Massza Arthurnak mindig rosszat kellett tennie, amit ő egyáltalán nem akart, és ami nagyon boldogtalanná tette.

- De hát miért nem szaladt el Massza Arthur? – kérdezte Somo, akinek elviselhetetlen volt az a gondolat, hogy jóságos ura ilyen rettenetes helyzetben volt.

- Nem lehetett, Somo, mindig meg volt kötözve. Nem rohanhatott el, bármennyire is szeretett volna. ... Igen. De azután – folytatta a misszionárius egy kis szünet után –, azután jött valaki, aki megszabadította őt.

- Ki szabadította meg Massza Arthurt? Mondd meg gyorsan! Somo szíve szeretni fogja őt!

- JÉZUS volt az, akiről néhányszor már beszéltem neked.

- JÉZUS szabadította meg Massza Arthurt? Ó, ezt Somo nem tudta – mondta sajnálkozva a fiú. – Somo szereti, nagyon szereti JÉZUST!

Somo ott ült, fejét a kezébe hajtva.

Néhány pillanat múlva hozzáfűzte:

- Mondd meg, hogyan szerezhetsz Somo örömet az ÚR JÉZUSNAK?

A misszionárius arca felragyogott.

- Somo – felelte –, az ÚR JÉZUS csak egy dolognak örül, és az a te szíved! Azt szeretné, ha Somonak tiszta lenne a szíve, amelyben szeretet, igazság és kedvesség lakik ezután.

Somo feje egy kissé mélyebbre hajlott. Sóhajtvá monda:

- De Somo szívében gyűlölet van, sok gyűlölet. Egészen fekete a gyűlöletől. Somo nem tudja szeretni Libeet. Nem, Somo nem képes erre!

- Igen, Somo, ez bizony így van. Nem tudod legyőzni a szívedben a gonoszt.

Somo erre még jobban lógatni kezdte a fejét.

- De az ÚR JÉZUS ki tudja venni a szívedből a gonoszt, Somo – folytatta a misszionárius. – Ő nem akarja, hogy az ördög rabszolgája maradj, akinek mindig gyűlölnie kell. JÉZUS minden bűnünkért meghalt a kereszten, a gyűlöletért is. Add Neki bűnös szívedet. Tisztára mossa és egészen világossá teszi.

Somo feje felemelkedett, az arca felragyogott.

- Tisztává és ragyogóvá teszi, azt mondd? Ó! Akkor Somo be akarja engedni az ÚR JÉZUST. De... de – tette hozzá habozva – hogyan csinálja ezt Somo?

- Figyelj csak, fiam – válaszolta a misszionárius –, imádságban ugyanúgy beszélgethetsz az ÚR JÉZUSSAL, mint ahogyan velem beszélsz. Mindent elmondhatsz neki, ami a szívedben van, odaviheted neki minden bűnödöt: a gyűlöletet, a haragot, a hazugságot, a lopást és a gonosz szavakat. Az ÚR JÉZUS pedig meg fog neked bocsájtani, mert meghalt a bűneidért a kereszten.

Somo szeme nagyra nyílt és kikerekedett.

- A bűneimért...? Azt mondd, a bűneimért...? Azért halt meg?

- Igen, Somo, mert szeret téged – mondta a misszionárius, és megsimogatta a fiú göndör haját. – Emlékszel még arra, amit Massza Arthurról mondtam neked?

- Igen, hogy rabszolga volt – felelte Somo.

- Nézd, Massza Arthur az ördög rabszolgája volt, és sötét volt a szíve. De azután jött az ÚR JÉZUS, és ezt mondta Massza Arthurnak: „Ne legyél többé az ördög rabszolgája! Érted omlott a vérem, azzal váltalak meg téged.” Akkor Massza Arthur az ÚR JÉZUS elé vitte a bűneit, és JÉZUS tisztára mosta a szívét. Akarsz-e úgy tenni, mint a te Masszád?

Somo buzgón bólintott, és még mielőtt a misszionárius válaszolhatott volna valamit, a fiú már le is hupant a fatönkről, amin ült, letérdelt az agyagpadlóra, és így imádkozott:

- ÚR JÉZUS, Te a véred árán váltottad meg Somot. Somo csak az ördög szegény rabszolgája volt. De Te szeretted Somot, nagyon szeretted! Egészen tisztára mosod Somo szívét. Elveszed a gyűlöletet és a hazugságot és a lopást. Somo olyan jó akar lenni, mint Massza Arthur. Massza Arthur a vérén váltotta meg Somot Libeettől, de Te az ördögtől váltottad meg Somot a véreddel. Somo nem akar többé szolgálni az ördögnek. Somo most már a Tiéd. Ámen.

Kedves gyerekek!

Somohoz hasonlóan mi is egy még sokkal kegyetlenebb és borzalmasabb rabszolgatartó rabjai vagyunk – ez az ördög –, aki arra kényszerít bennünket, hogy gonosz dolgokat tegyünk: hazudjunk, lopjunk, gyűlöljünk, engedetlenek legyünk a szüleinknek, és még sok más gonosz dologra is rávesz.

Somo nem tudta volna megmenteni magát, és meg kellett volna halnia, amikor Libee és felfegyverzett harcosai utolérték, ha valaki nem szólt volna az érdekében. Biztosan el tudod képzelni, hogyan végződött volna Somo ügye, ha Arthur Vales nem lépett volna közbe az utolsó pillanatban, amikor Libee halálhozó nyílvesszőjével megcélozta Somot, és kilőtte nyilát. Somonak meg kellett volna halnia. Ez elkerülhetetlen lett volna, mert Libee vért akart látni. Nem fordult volna vissza és nem ment volna haza addig, amíg nyila meg nem öli a védtelen rabszolgafiút. Ekkor Arthur Vales Somo helyett sebesült meg, és saját vére árán szerzett szabadulást Somonak.

Somo egész életében sohasem felejtette el, amit Arthur Vales tett érte, és bizonyára hálás volt neki. Hiszen te is

az lennél, ha valaki valamilyen nagy vesztől megszabadítana.

Nekünk mindannyiunknak, neked és nekem is van életmentőnk. Ő az ÚR JÉZUS. Ő megsebesült helyettünk, sőt, meghalt értünk, hogy örökre megszabaduljunk a kegyetlen rabszolgatartótól, az ördögtől. Az ÚR JÉZUS többet, sokkal többet tett értünk, mint amennyit Arthur Vales tett Somoért. Az ÚR JÉZUS a vérével váltott meg minket, hogy többé ne kelljen rabszolgaként szolgálnunk a gonosznak. Ő azt akarja, hogy boldog emberek, sőt ISTEN gyermekei legyünk.

Akarsz-e most szívből köszönetet mondani az ÚR JÉZUSNAK, ahogyan Somo is tette? Úgy beszélhetsz Hozzá, mint a legjobb barátodhoz. Hall téged, és szeret téged. Azt akarja, hogy örökre az Övé légy, hogy egyszer majd Vele lehess a Mennyben. Ezért most mondd el az ÚR JÉZUSNAK imádságban:

„ÚR JÉZUS, köszönöm, hogy meghaltál értem és a bűneimért. Véreddel megváltottál engem a rettenetes rabszolgatartótól, az ördögtől. Jöjj be a szívembe, és tisztíts meg véreddel. Egyedül Te lakj a szívemben. Egészen a Tiéd akarok lenni. Ámen.” ■

A Praetorius Kamarakórus

Kéringer László karnagy vezetésével

2023. szeptember 22-én Jan Pieterszoon Sweelinck genfizsoltár-feldolgozásait adta elő a pomázi református templomban. Orgonán közreműködött Déri Balázs.

NAPLÓ

ALKALMAINK VOLTAK:

2023. augusztus 21-26. • Nyári ifjúsági tábor Balatonyörökön.
2023. augusztus 22-24. • Tolle Lege! – Nyári napközis tábor Pomázon.
2023. augusztus 25. • Presbiteri gyűlés.
2023. szeptember 6-8. • ISTENRŐL SZABADON – Szabadtéri evangélizációs alkalmak a pomázi Szent István parkban, lelkipásztoraink szolgálatával.
2023. szeptember 10. • Testvérgyülekezeti találkozó Verőcén.
2023. szeptember 22. • A Praetorius kamarakórus szolgálat Pomázon.
2023. szeptember 24. • Kézműves gyermekdelután Pomázon.
2023. szeptember 29-től • Konfirmációi oktatás. Kiskaté óra péntekenként 16.00-16.45 között; a nagykaté óra (tavalyi kiskátésok számára) péntekenként 17.00-17.45 között.
2023. október 7. • Gyülekezeti kirándulás Sárospatakra.
2023. október 11. • Teológiai este: „Tegyetek tanítványá minden népet!” – A Lepramisszió bemutatása címmel előadást tartott Riskóné Fazekas Márta református lelkipásztor; a Lepramisszió – Magyarország igazgatója.
2023. október 12-től • *Keresztény életünk* sorozat csüörtökönként a pomázi gyülekezeti házban.
2023. októbertől • Felnőtt konfirmációi alkalmak Pomázon.
2023. október 15. • Hálaadó istentisztelet Pomázon, melyen Bibliát kaptak a kiskátésok. Kézműves gyermekdelután Pomázon.

TERVEZETT ALKALMAINK:

2023. október 24-27. • Bűnbánati alkalmak Pomázon, Csobánkán.
2023. október 29. • Hálaadás újbórré, istentisztelet úrvacsorai közösségben Csobánkán és Pomázon.
2023. október 31. • Reformáció, ünnepi istentisztelet Csobánkán és Pomázon. Közöttünk szolgált gyülekezetünk Psalmus kórusa.
2023. november 4. • Női csendesnap Pátyon.
2023. november 19. • Kézműves gyermekdelután Pomázon. Vizi Dávid orgonakoncertje Csobánkán.
2023. november 28. – december 1. • Evangélizáció Csobánkán. Közöttünk szolgál: Barthos Gergely hévízgyörki református lelkipásztor.
2023. december 3. • Adventi istentisztelet úrvacsorai közösségben Csobánkán és Pomázon. Kézműves gyermekdelután Pomázon.
2023. december 10. • Adventi jótékonyasági vásár a pomázi istentisztelet után.
2023. december 11-15. • Rorate, hajnali áhítatok Pomázon.
2023. december 13. • Teológiai este: „Miért lett az Isten emberré?” címmel előadást tart Dr. Székely Tamás református lelkipásztor.
2023. december 15. • Idősek karácsonya – a konfirmandusok szolgálatával – Pomázon.
2023. december 18-20. • Bűnbánati alkalmak Pomázon, Csobánkán.
2023. december 24. • Gyermekkarácsony Csobánkán és Pomázon.
2023. december 25-26. • Karácsonyi istentisztelet úrvacsorai közösségben Csobánkán és Pomázon.
2023. december 31. • Övi istentisztelet Pomázon.

HÁZASSÁGKÖTÉS:

2023. augusztus 26-án lépett Isten színe előtt a házasság szövetségére **Varga Roland** és **Scherer Mária**.
2023. szeptember 2-án lépett Isten színe előtt a házasság szövetségére **BOROSS SÁMUEL** (teológiai hallgató) és **NYIKOS RÉKA**, mindketten ifjúsági csoportunk vezetői.
2023. szeptember 16-án lépett Isten színe előtt a házasság szövetségére **Kovács István** és **Barczy Luca Katalin**.

KERESZTELŐ:

2023. augusztus 27. • Szabados Liza.
2023. szeptember 3. • Novoszáth Soma.
2023. szeptember 17. • Turóczy Zselyke Sára.
2023. október 8. • Fodor Marcel Zsolt, Molnár Olivér.
2023. október 15. • Kiss Levente Ádám.

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2023. augusztus 8-án elhunyt **Horváthné Kovács Katalin** (†86) testvérünk; temetése 2023. augusztus 25-én volt a pomázi temetőben.
2023. augusztus 17-én elhunyt **Fejős Péterné** (†78) testvérünk; temetése 2023. szeptember 8-án volt a budakalászi római katolikus temetőben.
2023. augusztus 17-én elhunyt **Mester Gyula** (†85) testvérünk; temetése 2023. szeptember 15-én volt a pomázi új római katolikus temetőben.
2023. augusztus 20-án elhunyt **Zsigmond Attila Géza** (†78) testvérünk; temetése 2023. szeptember 15-én volt pomázi református temetőnkben.
2023. szeptember 4-én elhunyt **Karban István** (†88) testvérünk; temetése 2023. szeptember 13-án volt a szentendrei temetőben.
2023. szeptember 4-én elhunyt **Petrus Ágnes** (†70) testvérünk; temetése 2023. október 3-án volt a békásmgyeri Tamás utcai urnatemetőben.
2023. szeptember 18-án elhunyt **Magdus László** (†75) testvérünk; temetése 2023. szeptember 21-én volt pomázi református temetőnkben.
2023. szeptember 21-én elhunyt **Nyiregyházi Bálint** (†73) testvérünk; temetése 2023. október 6-án volt a pomázi római katolikus temetőben.
Isten vigasztalását kérjük a gyászoló családoknak!

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1., **Telefon:** 06-26-325-297

Csobánkai Gyülekezeti Ház: 2014 Csobánka, Béke út 9.

E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu

Honlapcím: www.pomaz.reformatus.hu

Facebook: facebook.com/pomazcsobankareformatus

Gyülekezetünk számlaszámai:

Pomáz: 11784009-2222253-00000000

Csobánka: 11784009-2222260-00000000

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor

(e-mail: nyilas.zoltan@reformatus.hu)

Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter,

Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila

Szerkesztő: Dr. Puskás Attila (e-mail: puskas.attila.dr@gmail.com);

Tel.: +36-20-9355-362)

Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor

(e-mail: erkuchenbauer@gmail.com; **Tel.:** +36-20-9325-110)

Megjelenik kéthavonta 400 példányban, gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.

Adományokat köszönettel elfogadunk.

NÁLUNK KERESZTELTEK

Novoszáth Soma Isten szövetségébe lépett

ŐSZI ELMŰLÁS

Suhan már az őszi szél,
Hull az elsárgult levél.
Eltelnek a múltó évek,
Elszáll sok szép ígéret.

Elhervad a sok virág,
Eljön már az elmúlás.
Továtűnő drága kincs,
Ami elmúlt, többé nincs.

Kereszt alá roskadok,
Új életet ott kapok.
Új életem drága kincs,
Aki voltam, többé nincs.

Orbán Mária

„ÉS LESZNEK KETTEN EGY TESTTÉ”

2023. szeptember 2-án léptek Isten színe előtt a házasság szövetségére ifjúsági csoportunk vezetői, Boross Sámuel teológus hallgató és Nyikos Réka.

NAPKÖZIS TÁBOR 2023. augusztus 22-24.

Tolle Lege!
(Vedd és olvasd!).
Ez volt az összefoglaló címe
az idei pomázi napközi
gyermektáborunknak,
melynek középpontjában
a Szentírás állt.

Pomáz Város Önkormányzatának
Képviselő-testülete **NYILAS ZOLTÁN** esperes
urat „**Pomázért**” **kitüntetésben** részesítette.
A kitüntetés adományozásáról szóló oklevelet,
valamint az ezzel járó bronz plakettet és ezüst
kitűzőt 2023. október 23-án Leidinger István
polgármester és Hardi Péter alpolgármester a
városi ünnepség keretében adja át esperes úr-
nak. Gyülekezeteink egész közössége nevében
szeretettel gratulálunk a rangos elismeréshez,
és büszkék vagyunk lelkipásztorunk hitvalló
életére, áldott és hűséges szolgálatára, és kér-
jük Urunkat Istenünket, hogy továbbra is áldja
meg gazdagon kegyelmével és szeretetével
esperes urunk életét, családját és lelkipásztori,
esperesi szolgálatát!

ÁLDÁS

Áldott az ÚR, mert meghallgatta esedező hangomat. Erőm és pajzsom az ÚR, benne
bízok szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát.

(Zsolt 28, 6-7)